

Visdommens Rige

Iswaen Rolf Jackson

Visdommens Rige

Indholdsfortegnelse

INDHOLDSFORTEGNELSE	2
MENNESKEHEDENS STORE MULIGHED	3
KONFRONTATIONEN MED DØDSRIGET	6
DEN SANDE OKKULTISMES VEJ	9
MØDET MED UENDELIGHEDEN	13
FRA KOMPROMIS TIL SYNTESE	25
VIDENSKABENS BLÆNDVÆRK	33
DEN KOSMISKE EVOLUTION	37
DEN PLANETARE HJERNE	44
DEN APOSTOLSKE GRALSKIRKE	50
GUDDOMMENS PLANER OG RIGER	55

Forsidebillede af Amnart Klampracher

Menneskehedens store mulighed

At kende en mester er at kende hans vilje.

— *Tibetaneren (Alice Bailey)*

Menneskeheden står overfor en krise og en evolutionær mulighed hvis betydning og rækkevidde dårligt kan underdrives.

- **Krisen** består i en meget reel trussel om et globalt sammenbrud med helt uforudsigelige konsekvenser, grundet overbefolkning, klimaændringer, forurening og peak oil. Det eneste, som er sikkert, er, at det ikke bliver morsomt hvis det sker.
- **Muligheden** ligger i, at det kosmiske liv, som er selve planetens sjæl (planetlogos), står på tærskelen til at opnå selvbevidsthed på det fysiske plan. Det kan ske, hvis en kritisk mængde individer erkender som en erfaret vished, at de som individer er individuelle hjerneceller i det væsen, der har vores klode som manifestationslegeme.

Set fra det planetariske perspektiv er den nuværende krise et *spændingspunkt*, der har til formål at tillade denne erkendelse at udkrystallisere sig i menneskeheden. Men det sker ikke af sig selv. Det kan kun ske i et samarbejde mellem selvbevidste mennesker, gruppebevidste fællesskaber og den enhedsbevidste planetare logos.

Dette hæfte ligger i forlængelse af to hæfter jeg tidligere har skrevet om fundamentet for solby visionen.

- Det første hæfte ”**Frihed i Fællesskab**” handlede om en konkret vision og angik således principielt *formaspektet*.
- Det næste hæfte ”**Frihedens Rige**” handlede om tro og virkelighed og således om *bevidsthedsaspektet*.
- Dette hæfte ”**Visdommens Rige**” handler om selve livets formål og dermed om *andsaspektet*.

Men hvorfor er der brug for at føje et tredje hæfte til rækken af hæfter om visionen for fremtiden?

Årsagen har med entusiasme og åndeligt mod at gøre. Frihedens Rige handlede om, hvordan vi skaber den virkelighed, vi lever i, igennem det vi tror på. Og det er sandt. Men perspektivet i Frihedens rige var det favnende nærvær, der rummer alt liv. Dette perspektiv er, som jeg ser det, det

perspektiv som holdes af Hierarkiet. Men det, som Frihedens Rige manglede at gøre ordentligt rede for, var selve evolutionens *formål*. Hvorfor er menneskeheden havnet, hvor den er og hvordan kan vi frigøre de kræfter, som på afgørende vis kan bringe fred til jorden?

I det jeg arbejdede mig dybere ind i årsagernes verden åbenbarede sig en dag et glimt af et perspektiv, som jeg tentativt konkluderer, er det perspektiv Shambhala, eller ”Det sted hvor Guds vilje er kendt” har på evolutionen.

Jeg vågner op midt i en drøm og er pludselig bevidst om at være hele jordkloden med alle dens riger. Det er som om min hjerne er 10.000 gange så stor, som den plejer at være. Jeg kan se alle livsformer og fornemme alle jordens riger på én gang. Det som især slår mig er optagetheden af, hvordan forskellige evolutioner og tidsepoker spiller sammen. Tid spiller en helt anden rolle i dette perspektiv. Det er, som om jeg stimulerer en evolution en lille smule her, i noget der svarer til vores fortid. Så stimulerer jeg noget, der er i vores fremtid. Individuelle livsskæbner er noget, jeg knap nok registrerer.

Da jeg vågner op fra denne oplevelse, forstår jeg, at menneskeheden er for planetlogos, hvad hjernen er for mennesket. Menneskeheden udgør planetlogos tænkeevne og frie vilje. Menneskeheden er planetens kontrolcenter, og det enkelte menneske er en analog til en individuel hjernecelle. Set fra planetlogos’ perspektiv har det enkelte menneske samme vigtighed, som individ, som en enkelt hjernecelle har for mennesket. Men som rige har menneskene umådelig stor betydning. Hvert eneste menneske har muligheden for at tænke, leve og handle med udgangspunkt i denne måde at opleve virkeligheden på. Hvis dette blev virkelighed, ville hele jorden blive forvandlet på måder, vi slet ikke kan begribe. Det er det, jeg tror, vi står overfor.

At kende en mester

Tibetaneren skriver, at både vores planetlogos og vores sollogos er emotionelle væsner, og at de har vanskeligheder med deres emotionelle natur. Disse kosmiske væsners vanskeligheder har vi lige så gode forudsætninger for at forstå intellektuelt, som en plante har mulighed for at forstå menneskelige følelser. Men det virker rimeligt at antage, at der er en forbindelse mellem de vanskeligheder de kosmiske mennesker slås med, og de vanskeligheder menneskeheden slås med.

Alice Bailey skriver et sted ”At kende en mester er at kende hans vilje.” Jeg ser dette som et uhyre vigtigt udslag, fordi Jordens indre konge, Sanat

Kumara, er det store offer eller mestrenes mester, og at kende hans vilje er nøglen til at skabe fred i menneskehed. Utroligt mange åndeligt søgende mennesker er optaget af mestrene og kanaliseringer fra mestrene, men sjældent er det mestrenes *vilje*, der er centrum for denne opmærksomhed. I en meditation ind i seksualitetens skabende kræfter oplever jeg følgende:

Jeg søger at intensivere den seksuelle energi og begærenes lid for at finde deres udspring. Jeg nærmer mig ildens udspring, og pludselig er jeg igennem til noget helt andet. Nu mærker jeg pludselig begæret hos verdens herre, (Sanat Kumara). Han er optaget af at få menneskehed til at fungere som én enhed, som den planetare analog til, når et individuelt menneske bliver en integreret personlighed. Når dette sker, kan jorden som én helhed, som ét væsen, begynde at interagere med andre planeter og solsystemer på lige fod. Dette er Sanat Kumaras længsel, og det han søger at udvirke. Dette begær ligger som drivkraften bag de planetare processer.

I denne forståelse går den vestlige åndelige udviklingsvej ikke ud på at eliminere begærene fuldstændig, men at rense og lutre begærene, således at man begynder at kunne genkende og identificere sig med de kosmiske væsners begær. Når det sker, så bliver man til en forlængelse af de kosmiske væsners kreativitet, og hele ens væsen bliver gennemstrømmet af deres kraft. Dette er for mig gralsvejen, hvor det enkelte menneske bliver et udtryk for gud immanent – guddommen inkarneret i kødet.

Konfrontationen med dødsriget

Aragorn, søn af Arathorn, herre over Dunedain, hør på mig. En diger skæbne venter dig. Enten vil du rejse dig og overgå alle dine forfædre siden Elendils dage, eller du vil falde ned i mørket sammen med resterne af din slægt.

— Lord Elrond (i filmen Ringenes Herre)

I relation til behovet for at skrive dette hæfte er der især et ord, som træder frem – entusiasme. Jeg har i mit efterhånden mangeårige arbejde med åndelige grupper, ny samfundstænkning, økologi og økosamfund, spirituel ledelse og mange andre varianter over samme tema, ofte haft svært ved virkelig at blive entusiastisk over det, jeg så. En del af mig vidste at, selvom det arbejde, der blev gjort, var godt, var det langt fra nok til at overvinde de kræfter menneskehed er oppe imod.

Men hvordan kan man anskueliggøre det?

En scene fra storfilmene "Ringenes Herre" dukker op.

Rytterne fra Rohan er ved at mønstre ved dysterharge, for foden af det onde spøgelsesbjerg Dwimorbjerg. Kongen har kaldt på alle rigets krigere, for at komme Gondors marsk, Lord Denathor, til hjælp. Lord Denathor selv var for stolt til at bede Rohan om hjælp, og derfor måtte troldmanden Gandalf med hjælp fra hobitten Pippin med list tænde baverne, som kaldte på Rohan.

Aftenen inden det lange ridt mod Gondor står kong Théoden og Aragorn oppe på bjerget og kigger ud på de forsamlede rytterstyrker.

'6000 lanser, mindre end halvdelen af hvad jeg havde håbet på,' siger kongen.

'6000 lanser er ikke nok til at bryde Mordors rækker,' svarer Aragorn dystert.

Sent om aftenen ankommer en enlig kutteklædt rytter til lejren. Det er Lord Elrond, der i al hemmelighed er kommet.

Aragorn ligger sovende på en briks i sit telt og drømmer om hans elskede, elverprinsessen Arwen. I drømmen siger hun; 'Jeg vælger et dødeligt liv,' og man fornemmer hendes offer for den dødelige kærlighed, og hvordan hendes kræfter er ved at slippe op. I samme øjeblik bliver Aragorn vækket af en vagt og kaldt til kong Théodens telt, hvor han bliver mødt af Lord Elrond.

'Jeg kommer på vegne af en, jeg elsker,' begynder Elrond, der taler langsomt og dystert. 'Arwen er døende. Hun overlever ikke det onde, som breder sig fra Mordor. Aftenstjernens lys falmer. Hendes styrke svinder bort i takt med at Saurons magt øges. Arwens skæbne er nu knyttet til ringen. Skyggen hviler på os, og enden er nær.'

'Det vil ikke blive vores ende, men hans,' svarer Aragorn trodsigt.

'Du rider i krig, men ikke til sejr,' Elronds faste blik møder Aragorns. 'Saurons hære marcherer mod Minas Tirith som du ved,' fortsætter han, 'men han har også, i al hemmelighed, sendt en flåde af sørøverskibe ud, som vil angribe fra floden. I er i undertal. I har brug for flere mænd.'

'Men der er ikke flere mænd,' siger Aragorn opgivende.

'Der er dem, som bor i bjerget,' svarer Elrond, idet en kold vind får teldugnen til at duve.

'Mordere og forrædere,' hvæser Aragorn. 'Skulle vi kalde på dem. De tror ikke på noget som helst.'

'De vil tjene Gondors konge,' svarer Elrond bestemt idet han drager et prægtigt sværd frem. 'Dette er Anduril, Vestens Flamme, smedet af resterne af Narsil.'

'Sauron har næppe glemt Elendils sværd,' siger Aragorn med et flammende blik idet han tøvende tager sværdet. 'Klingen, som knækkede, vender tilbage til Minas Tirith.'

'Den som kan beherske dette sværd kan samle en hær, der overgår enhver dødelig hær,' siger Elrond. 'Læg den rejsende til side og bliv den, du er født til at være. Følg Dimholtvejen – de dodes sti.'

En lang pause følger, hvorefter Aragorn til sidst tøvende siger på elvernes sprog, 'Jeg indgyder menneskene håb, men selv har jeg intet.' Tøvende og med et opgivende blik går han til sidst for at pakke sine ting til afrejsen. Koste hvad det vil har han besluttet sig for at tage Dimholtvejen, de dodes sti, der går under spøgelsesbjerget. Hans tro følgesvende, dværgen Gimli og elveren Legolas insisterer dog på at komme med og sammen rejser de ned under bjerget, hvor Aragorn konfronterer de dodes konge.

De dodes konge var engang konge for et bjergfolk som svægede troskab til kong Elendil af Gondor. Men da Gondors nød var størst, og Elendil kaldte på hans hjælp, svigtede han sin ed, og han og hans folk gemte sig i bjergene. Som hævn nedkaldte Elendil en forbandelse over bjergfolket og sagde, at de ingen hvile ville finde, førend de havde opfyldt deres ed. Derfor lever de nu som spøgelsesånder under bjerget. Aragorn lover bjergfolket at de vil blive løst fra forbandelsen hvis de vil kæmpe ved hans side i slaget om Minas Tirith og bjergfolket indvilliger. Med denne hær overmander han sørøverne, og Aragorn ankommer med de dodes hær til

slaget om Minas Tirith i en skæbnetime og vender slagets gang, så Rohan og Gondor til slut sejrer over Mordors orker.

Det er kort fortalt det symbolske billede der kommer til mig, når jeg kontemplerer menneskeheden aktuelle dilemma. Eventyr kan på sin vis være mere sande end fakta, fordi de indfanger nogle lag, som svært kan formidles på anden vis. Grunden til, at jeg finder dette billede vældigt passende på menneskeheden aktuelle situation, er, at de sædvanlige midler ikke slår til, samt opfordringen til Aragorn om at blive det, han er født til. I den aktuelle kontekst ser jeg analogien i menneskeheden mulighed for at vågne op og blive det, den er skabt til – et bevidst skabende rige der forvalter den frie viljes magt, og som gennem et samarbejde med engleriget, Hierarkiet og Sanat Kumara tillader, at guddommens væsen kan åbenbares.

Billedet fra Ringenes Verde viser, at kun ved at konfrontere dødsriget, vil mørket kunne overvindes, og for at gøre dette skal man bruge det gensmedede sværd. Sværdet symboliserer sindet og skelneevnen. Det knækkede sværd tolker jeg som det separatistiske sind, mennesket der ser sig selv som adskilt fra helheden og derfor er offer for separatismens blændværk. Det gensmedede sværd symboliserer derfor det sind, der har erkendt sin enhed med guddommen og opløst separatismens blændværk. Kun med dette sværd kan man konfrontere dødsriget og overvinde mørket. Kun med dette sværd er det muligt at overvinde det mørke, som plager menneskeheden.

Den sande okkultismes vej

Det fællesskab, som ingen grænser kender, er styret af de strengeste forskrifter.

— Rolf Jackson, *inspiration*

Krige, kriser og konflikter har hærgnet menneskeheden i årtusinder. Denne nærmest kroniske krisetilstand bunder i, at menneskeheden åndeligt set er fanget i dualismens fælde. Den reelle årsag skal findes i troen på den materielle verdens virkelighed og i knæfaldet for magtens logik (forklaret senere). Men disse forestillinger er illusoriske og vil som enhver anden illusion en dag forgå. Spørgsmålet er blot, hvor store lidelser menneskeheden skal igennem, førend freden kan sænke sig ind i menneskehedens hjerte, så det kan åbne sig for visdommens rige.

Nogle af de væsentlige fronter i menneskehedens krisetilstand er:

- Krigen mod terror og den bagvedliggende konflikt mellem religioner, etniske grupper, rige og fattige lande.
- Kampen mellem konnene som resulterer i gensidig undertrykkelse, manipulation, fysisk og følelsesmæssig vold.
- Krigen imod naturen som udtrykkes i forurening, manglende respekt for naturriggerne som levende helheder og en resulterende fremmedgørelse overfor det hellige i os selv.
- Konflikt mellem nationer, virksomheder og individer som med alskens juridiske, politiske og økonomiske virkemidler søger at opnå magt og kontrol over andre.

Alle disse konflikter udspringer af én og samme kilde: *forestillingen om adskilthed fra helheden og den dybe indre smerte og desperation, som denne forestilling medfører.*

Men det er blot en forestilling, for intet, som ER, kan adskilles fra det, som ER, og alt liv udspringer af Enheden og forbliver forbundet med denne Enhed, uanset hvor hidsigt og trodsigt det separatistiske perspektiv hævdes.

På trods af de mange ydre tegn på det modsatte vokser menneskehedens lys faktisk med rekordfart i disse årtier ifølge Tiberaneren. For under overfladen vokser et dybtfølt og oprigtigt ønske efter virkelig fred sig stadigt stærkere.

To slags fred

I den forbindelse er det afgørende at forstå, at der findes to meget forskellige slags fred, uanset om de stridende parter er mennesker, organisationer eller nationer. Det er:

- Den fred som opstår, når parterne, trætte af at slås, indgår en våbenhvile og finder sig tilrette i et tåleligt kompromis. Dette er i bedste fald en midlertidig fred, fordi krigens kim fortsat ulmer.
- Den fred der kan opstå, hvis parterne kan mødes i en fælles gensidig forståelse og opdager, at hele krigen udsprang af en misforståelse. Det er den sande fred, som udgør en syntese mellem de kæmpende parter perspektiver i et ligeværdigt og respektfuldt møde. Det er en varig fred, fordi konfliktens underliggende årsag er blevet healet.

Den fred menneskeheden længes efter er den virkelige dybe fred, som bunder i en reel syntese. Det er denne fred, som er mit ærinde her. Men en sådan fred er kun mulig ved at hæve sig op over striden og se konflikterne i et større perspektiv. Det forudsætter på sin side en udvidelse af bevidstheden og en evne til at tænke abstrakt og universelt.

Jeg vil gerne på en og samme tid anerkende vanskeligheden i at mestre den abstrakte tankegang og understrege dens uomgængelighed i relation til at favne visdommens rige. For det er et rige af årsager, og disse årsager udspringer af et formløst abstrakt rum af væren. Personligt er jeg nået til den konklusion, at det ikke er muligt at opnå en reel gruppebevidsthed uden først at have udviklet den abstrakte tænkeevne til et punkt, hvor de forståelser, jeg her søger at præsentere, i det mindste kan anes som sandheder på horisonten og fremkalde en vis respons og interesse.

Hvis man skal sige det lidt firkantet, kan man sige, at

Den, som ikke er engageret i at forstå universet, vil forblive en følelsesorienteret hjertemystiker og vil ikke være i stand til at træde ind på den sande okkultismes vej.

Den sande okkultismes vej er den vej, som forener vilje, intelligens og medfølelse. Det er den vej, som forener hoved, hjerte og krop. Det er syntesens vej. Det er den eneste vej, hvor man kan være sikker på at undgå hjertemystikerens fælde.

Hjertemystikerens fælde

Den hjerteaserede mystik kender vi både fra østen og fra store vestlige mystikere som Mester Eckhart og St. Frans af Assisi. Denne vej kan åbne for ekstatiske tilstande og visioner, og har i fortiden været tilstrækkeligt til at opnå mesterskab. Men i takt med at menneskehedens generelle bevidsthed hæves, da hæves også kravene til disciple og aspiranter. Tibetaneren skriver således, hvordan selve hierarkiets fokuspunkt i 1425 blev flyttet fra det højere mentale til det buddhiske plan, fordi disciplene nu lærte lektioner på få år, som tidligere havde taget flere liv at klare. Den tiltagende mentale polarisering gør, at nye pædagogiske metoder kan benyttes på den åndelige udviklingsvej.

Brugen af den abstrakte tænkeevne og dennes evne til at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige baseret på ren fornuft, er et uhyre magtfuldt redskab og åbner vejen for en hurtig åndelig vækst, hvis intellektet er tilstrækkeligt udviklet. Forudsætningen herfor er selvfølgelig, at hjertets visdom også er veludviklet. Men selv med en veludviklet hjertevisdom kan man sagtens fare vild i de åndelige verdener, hvis man mangler en klar skelneevne. Det er her nye muligheder åbner sig nu.

Hjertemystikerens vej har traditionelt været gennem hengivenhed og gennem en så stor hjerteåbning, at disciplen til sidst smeltede sammen med mesteren. Men hvis denne hjerteåbning ikke forenes med den rene fornuft, som er en forening af intuition og abstrakt tænkeevne, da rummer denne mystiske vej en stor fare. Faren er, at der sker en kortslutning mellem det astrale plan og det intuitive plan mens det mentale plan forbliver relativt uudviklet. Kortslutningen betyder at mystikeren opnår evnen til at se og erkende på de buddhiske planer fordi det buddhiske og det astrale plan har en form for subtil resonans der virker gennem følelegemet. Men på trods af sin store visionære evne og store kærlighedskraft er denne mystiker stadig sårbar over for blændværk fordi hans skelneevne ikke er tilstrækkeligt udviklet. Han risikerer således med stor kærlighed og stor overbevisning at undervise i ting som faktisk set ikke er korrekte.

Denne tendens er tydelig i østens traditioner, som nok har fostret store mystikere, men som ikke har evnet at gennemtrænge universets mysterier ved brug af den konkrete logik, således som vestens videnskabsmænd har formået. Denne videnskabelighed og insisteren på at have fornuften med ind i det åndelige arbejde udgør et magtfuldt værn imod blændværk og vanvid, som den østlige vej savner. Østens vej, baseret som den er på hengivenhed, hører som jeg ser det fortiden til, i hvert fald i en vestlig kontekst. Den skaber en afhængighedsrelation mellem mester og discipel og modvirker en udvikling af ægte individualisme og selvstændig stillingtagen til livet. Denne vej er uden tvivl den mindste modstand vej for mange personer, som

hellere vil være fri for det tunge ansvar, det er selv at tænke og selv at tage stilling til livet, og som gerne vil have en mester at kunne læne sig op ad. Men man bliver kun en mester ved at mestre, og i denne proces er det nødvendigt at have fornuften med, hvis ikke galskaben skal risikere at komme snigende.

Derfor lægger jeg i min fremstilling vægt på både at have hjerte og hoved med. Jeg mener helt fundamentalt, at man aldrig skal tro på noget som ikke giver mening. Hvis hjertet og den abstrakte fornuft ikke kan blive enige om noget, så foreligger chancen for at begge har ret. Faren i at stole på hjertet ligger i risikoen for at blive forført af de personlige følelsers skjulte begær. Faren ved at stole på sindet ligger i de skjulte antagelser, der ofte gemmer sig bag ting som i en given sammenhæng betragtes som indlysende. Når hjertet og sindet er uenige foreligger en alvorlig situation, som bør granskes nøje. Der hvor de kan mødes ligger syntesen.

Den farlige entusiasme

Konflikten mellem hoved og hjerte er som vi skal se en dyb eksistentiel konflikt som bl.a. handler om koblingen mellem idealer og begær og finder sit udtryk i entusiasme. Entusiasme fødes ud af følelsen af, at det, som er vigtigt for én, ser ud til at lykkes. Det at succesen, som er opnåelsen af ens begær, ser ud til at være inde for rækkevidde, føder følelsen af glæde og entusiasme. Hvis succes, i form af at realisere det, som er vigtigt for én, overhovedet ikke er muligt, så er reaktionen depression. Entusiasme og depression kan således ses som hver sin ende af et spektrum.

Jeg oplever at entusiasme rummer en stor fare, fordi hele begærmaturens kraft frigøres i entusiasmen. Denne fare bliver tydelig, når man ser, hvordan hele nationer kan forføres af en demagog. Hvor kraftfuld denne impuls er, kan man bedst forstå, hvis man erkender, at man har at gøre med den kraft, man oplever i sine rene form i øjeblikket inden den seksuelle udløsning. Her bliver man ligeglad med alting og alene udløsningen er væsentlig. På samme måde med entusiasmen.

På entusiasmens højdepunkt er det alene begærets realisering, der er vigtigt. Det føder en farlig evne til at gøre sig selv blind for alt andet end begæret. Konsekvensen heraf er;

at med mindre det at opløse blændværk er det centrale begær, da er man sårbar overfor blændværk.

Det er uhyre centralt, for det er meget sjældent, at opgøret med blændværk er det centrale begær hos et menneske. Derfor er de fleste mennesker temmelig sårbare overfor blændværk.

Mødet med uendeligheden

*Tilgiv dig selv alt, og du vil opdage et nyt menneske.
Tilgiv verden alt, og du vil opdage en ny verden.
Tilgiv gud alt, og du vil opdage at du er gud.*

— *Inspiration, Rolf Jackson*

Et grundlæggende problem, jeg har mødt på min vej, handler, som antydnet, om engagement og entusiasme. Jeg har fundet det svært virkeligt at blive engageret og entusiastisk i de åndelige grupper, jeg har mødt. Jeg har altid følt, at der manglede noget.

I bakspejlet kan jeg nu se, at mit dilemma har handlet om angsten for at miste fodfæstet pga. entusiasmens forførende karakter. Jeg har set ind i min åndelige biografi (mine tidligere liv), og der opdaget at min egen kærlighedsnatur har en så brændende ildagtig kvalitet, at jeg har været i stand til at engagere store menneskegrupper i åndeligt arbejde og samtidig selv miste fodfæstet. En nøgleerfaring i relation hertil, som er en blanding af historiske fakta og indre oplevelser, er følgende:

Jeg ser mig selv i et liv som kathar i starten af det 13. årh. Vi er en stor gruppe, der er engageret i at bringe et nyt lys igennem i Langedoc i Sydfrankrig. På grund af vores succes med at bringe en ny åndelig idealisme igennem, føler romerkirken sig truet. Derfor har den kaldt magtfulde baroner fra Nordfrankrig til et korstog, der historisk blev kendt som det Albigeniske korstog (1209-1244). Dets mål var at udrydde kætteriet hos katarerne. I realiteten var det en erobringsskrig, hvor Nordfrankrig (ile-de-France) simpelthen annekterede Langedoc, der på det tidspunkt var en selvstændig civilisation.

I takt med at romernes korstogshær nærmer sig fra øst breder frygten sig i regionen. Beziers er den første større by, der falder. Da lederen af korstoget spørger pavens delegat Arnaud Amaury, hvad de skal gøre med indbyggerne siger delegaten. "Slå dem alle ihjel. Gud kender sine egne". Den formiddag i 1209 blev 20.000 mænd, kvinder og børn slået ihjel i en frygtelig massakre, der i dag ville blive kaldt et folkemord. Det siges, at blodet flød ankeldybt i gaderne den dag. Rygtet om massakren breder sig i området og spreder skræk og rædsel. Flere byer overgiver sig uden kamp for at undgå en lignede skæbne.

Jeg ser, at jeg, i det pågældende liv, har en fortid som ridder og efterfølgende er blevet en del af troubadour-traditionen og en form for åndelig leder. Jeg har til stadighed prædikeret ikke-vold i en overbevisning om at det er den eneste vej ind i gudsriget. Men omkring mig lægger folk i stigende grad pres på mig for at gå aktivt ind i kampen mod romerne. Jeg nyder stor tillid hos de lokale herremænd, som ellers konstant ligger i smålig strid med hinanden, hvilket hidtil har forhindret en effektiv fælles modstand imod de invaderende styrker.

På et tidspunkt fanger og korsfæster korstogsridderne min ene datter. Min kone bliver rædselsslagen og tigger og beder mig om at gå ind i kampen. Dette pres er for meget, og jeg kan ikke længere stå imod. Jeg bøjer mig til sidst og ofrer mine åndelige idealer for min personlige kærlighed og går i krig.

Min deltagelse i krigen skaber en forenet front mod de invaderende styrker og krigslykken vender for en stund. Folk er begejstrede. Men det går op for mig, at de lokale herremænd ikke nævneværdigt adskiller sig fra de Nordfranske baroner i deres væsen, da de hårdhændet begynder at hævne sig på dem, som har samarbejdet med Romerne.

Jeg forstår nu klart, at frihedens rige ikke kan forsvares med våben, for det er ikke et rige af denne verden. Derfor trækker jeg mig tilbage fra den væbnede kamp, i en erkendelse af at frihedens rige først kan fødes, når menneskeheden ikke længere er parat til at bruge vold imod gudsrigets repræsentanter og fortalere.

Idet jeg kigger ind i den åndelige dynamik med nutidens bevidsthed, ser jeg, at grunden til, jeg bøjede mig for presset, var min kærlighed til min kone. Den var ikke helt ren og upersonlig. Der var en klang af personligt begær, som gjorde at jeg ikke var i stand til helt og fuldt at gå i Kristus fodspor. Samtidig ser jeg, at menneskene omkring mig ubevidst håbede på, at jeg ville stå fast i ikke-volden, fordi det ville give dem noget at tro på. Lidt i ånden af "de kan slå os ihjel, men ikke dræbe vores tro". Men fordi jeg gav efter for deres pres, mistede de også troen på, at kærligheden kan overvinde mørket og magtens logik. I sidste instans bukkede vi alle under for en ubevidst angst for døden.

Historisk skete der det, at efter det Albigeniske korstogs afslutning indstiftes inkvisitionen og i flere århundreder forfulgtes og dræbtes mennesker for deres overbevisninger over hele Europa. Det fortsatte indtil reformationen og oplysningstidens endelig skabte en frizone i Nordeuropa, hvor den frie tanke nød en politisk beskyttelse og hvor inkvisitionen ingen

afgørende autoritet havde. Ytringsfrihed, religionsfrihed, demokrati og retssikkerhed er de samfundsmæssige landvindinger, som gør at nutidens åndelige pionerer i den vestlige verden nyder en beskyttelse imod den forfølgelse, som blev fortidens pionerer til del. Det er dog værd at bemærke, at der er mange lande hvor folk stadig forfølges for deres meninger.

Dette gamle traume har skabt en dyb indre mistro i mig til min evne til at elske og samtidig forblive tro over for mine åndelige idealer. Derfor har jeg valgt at lægge bånd på min personlige kærlighed i senere liv for at undgå at have i samme situation igen.

En personlig konflikt

Rækkevidden af denne gamle problemstilling bliver mig først fuldt bevidst i forbindelse med en konflikt med min nye kæreste Ea, som jeg har fundet sammen med efter den skilsmisse, der fulgte i kølvandet på min flytning til Fyn. Ea er en uhyre dygtig psykoterapeut og besidder derfor en usædvanlig stor vågenhed ind i menneskers indre dynamikker. Det har dog vist sig også at give anledning til visse udfordringer og endog vanskeligheder i vort samliv.

En central vanskelighed bestod i, at vi havde hver vores indgang ind i det indre liv, som i en hvis grad afspejler en hhv. arketyrisk maskulin og arketyrisk feminin optik. Hvor mit grundlæggende engagement var at forstå den dybere årsag bag det som udspillede sig så var hendes grundlæggende engagement at være med de følelser som udspillede sig. I praksis skete der det at:

- Hvis hun udtrykte ting, som ikke hang sammen set i relation til årsagsniveauet og den bagvedliggende mentale skabende impuls, så reagerede jeg følelsesmæssigt, idet min intuition sagde mig at noget ikke stemte, og det skabte en angst inde i mig.
- Hvis jeg udtrykte følelser, der ikke svarede til de bagvedliggende reelle følelser, så ville hun reagere følelsesmæssigt og i en hvis grad spille de undertrykte følelser ud.

Idet vi lever i en kultur, som er dybt inficeret med blændværk, og hvor vi socialiseres til at undertrykke og fortrænge vores autentiske følelser, så gav dette anledning til voldsomme konflikter pga. den store mængde uforløste følelser og mentale blændværk, vi begge har arvet fra vores kultur og vores spirituelle biografi.

Lidt forenklet kan man sige, at vi begge var dybt engageret i at opløse blændværk, men på hver vores måde. Vi arbejdede begge både med det

følelsesmæssige og mentale, men i vores personlige relation blev vi polariseret, således at vi i disse konflikter brugte to forskellige metoder til at forsøge at finde ind til et sted, hvor vi kunne mødes.

- Hendes grundlæggende metode var at tage udgangspunkt i det som sanses i nuet og med udgangspunkt i en autenticitet i de personlige følelser at arbejde sig ind imod det rene nærvær.
- Min grundlæggende metode var at bruge skelneevnen, som er en kombination af intuition og abstrakt tænkeevne, og detektere selvmodsigelser i tænkningen som en vej til at afdække og opløse blændværk.

Det usynlige raseri

Den aktuelle konflikt havde i sagens natur nogle konkrete årsager, men de er ikke er relevante i denne sammenhæng. Det, som er interessant, er selve konfliktens substans. Den er som følger;

Ea udtrykker en følelse af ikke at blive respekteret og taget imod, som giver anledning til en dyb indre frustration og en følelse af at "gå i stykker inden i", fordi hun oplever, at jeg på subtile niveauer udspiller en undertrykt vrede og krænker hendes grænser.

Jeg er uforstående overfor hendes påstande om uudtrykte følelser og oplever hende i stigende grad som hysterisk og selvoptaget. Jeg oplever, at hun ikke ser det store billede og i alt for høj grad er optaget af ting som, set fra mit perspektiv, er detaljer. Hun mudrer vændende med sin optagethed af følelserne, og jeg er frustreret over, at hun ikke kan se at det hun siger, logisk set ikke hænger sammen. Det gør mig forbeholden og betyder, at jeg distancerer mig følelsesmæssigt.

Hun bliver vred og frustreret over at blive mødt med forbehold og siger, at hun ikke kan holde ud at være i et forhold præget af forbehold og subtil mistillid, idet hun oplever, at kun hvis hun erkender, hvor dum og utilstrækkelig hun er, og kun hvis hun tigger og beder om tilgivelse, vil jeg tage imod hende.

Jeg går indad og tager ejerskab for, at der faktisk ligger et indre raseri imod kvinder. Jeg genkender dette som et narcissistisk raseri, som er konsekvensen af følelsesmæssigt forladthed, men jeg kan endnu ikke finde årsagen. Jeg mærker blot et stort dybt hul og en længsel efter at en kvinde eller "kvinde" ville se min smerte og forstå i hvilken grad, de har været med til at skabe den. Selvom dette

ikke er rettet imod Ea, tager hun det personligt og reagerer meget afvisende på mit behov for forståelse. Det efterlader mig igen i en følelse af forladthed og en erkendelse af at jeg selv må finde årsagen.

Denne konflikt skaber således et indre spændingspunkt, hvor jeg går indad og får følgende indre oplevelse:

Jeg mærker et indre raseri imod kvinder og en dyb fortvivlelse. Det er følelsen af at være fortabt og give helt op. Det er, som en stor sort skygge, der kravler ind under en trappe. Det er så mørkt og rædselsfuldt, som noget jeg nogensinde har oplevet. Det er ubærligt. Jeg prøver at se noget, men det eneste, jeg kan se, er en lille dukke. Jeg prøver at se på mine hænder og er meget overrasket ved at se nogle små pigehænder.

Oplevelsen af at være helt ødelagt kommer. Der er ikke plads til mig. Fornemmelsen er at være blevet udsat for et seksuelt misbrug. Jeg spørger, "hvad var det værste der skete?" Jeg ser et billede af min mor, der kigger den anden vej. Jeg fyldes af vrede og en kæmpe følelse af svigt.

Jeg spørger, om jeg traf en konklusion og får; "Skønhed er rædselsfuldt." Jeg hader mig selv for at være smuk. Det er rædselsfuldt at være smuk. Jeg ville ønske, jeg ikke var smuk, for så kunne jeg være i fred.

Jeg ser ind i krænkeren, som er min far. Ham kan jeg godt tilgive. Jeg kender indefra kraften i den maskuline seksualitet, og kan forstå hvad, der kan drive en mand til et sådant overgreb, uanset at det selvfølgelig ikke er ok. Men at min mor kigger den anden vej, det kan jeg ikke tilgive. Jeg ser ind i hende. Hun er træt og opgivende, nærmest følelsesløs. Hun er bukket under for frygten. Jeg kan rumme, at hun kan gøre noget sådant, men det er tydeligt for mig, at det er lige så lidt okay, som selve overgrebet. Det at kigge den anden vej er i sig selv et kæmpe overgreb. Jeg ser min vrede imod kvinder. Den går på denne kujonagtige tendens til at kigge den anden vej, så længe de har deres på det tørre. Mandens overgreb er et overgreb på delen. Kvindens overgreb er et overgreb på helheden. Begge er et overgreb på broderskabets lov.

Denne oplevelse rummede en frygtelig følelse af magtesløshed og af at blive ødelagt inden i. Men raseriet er endnu ikke opløst. Næste dag går jeg endnu dybere.

Jeg går ind i følelsen af at være forladt og mærker en kolossal afmagt og et raseri uden sidestykke. Det føles ikke som noget personligt. Det føles som selve eksistensens grunddilemma. Jeg har begær og er rasende over, at jeg igen og igen falder i og lader begærene løbe af med mig. Så glemmer jeg mig selv og mit formål. Jeg overvældes af afmægtigheden over ikke at kunne kontrollere mine egne begær. Jeg har projiceret dette raseri over på kvinder, fordi kvinden er indbegrebet af det mænd begærer og seksualiteten er formentlig det sværeste begær, fordi det rummer kærlighedsimpulsen. Jeg ser et billede af Adam og Eva som et symbolsk billede på dette dilemma (fortolkning følger senere).

Idet jeg accepterer og rummer, at raseriet er mit eget og som sådan ikke har noget med kvinderne at gøre, løftes jeg ind i en sfære af enhed, som bedst kan beskrives som det liv, der ligger bag hele universet. Det er som en blålig sfære af formløst liv, der er ren ingenting. Jeg ser, at dette "ingenting" er en del af manifestationen i lige så høj grad som det "noget" der kommer til syne i tid og rum. Den grundlæggende misforståelse, som har skabt problemet ligger i identifikationen med frembringelsen og tabet af det perspektiv, der rummer både det indre og det ydre.

Problemet er således identifikation med det separate selv. I relation til Adam og Eva kommer følgende forståelse af, hvordan denne arketype kan fortolkes:

Slangen symboliserer seksualiteten som en upersonlig skaberkraft. Kvinden symboliserer denne kraft i manifesteret form. Kundskabens træ symboliserer viden om, eller erfaring af, at være i manifestation.

Når Eva tilbyder Adam at spise af æblet, symboliserer det, at Eva tilbyder Adam en mulighed for at opleve manifestationen. Idet han spiser af æblet, opdager han pludselig, at han er nøgen. Det symboliserer, at han bliver bevidst om sine begær. Derefter bliver de smidt ud af Edens have, hvilket symboliserer, at mennesket (Adam og Eva) ikke kan kontrollere de begær, de har vækket ved at åbne sig for at opnå viden og søge erfaring gennem manifestationen.

Symbolikken omkring Edens have er traditionelt blevet fortolket, som om Eva var syndig og forførte eller lokkede Adam til at forlade sin syndfrie tilstand. Den fortolkning er udtryk for et maskulint perspektiv, som ikke kan

eye, at kvinden *ikke* er syndig, men at han selv er ude af stand til at tøjle sine begær, når det kommer til stykket.

For at kunne afvise at blive forført af begærene, og især det seksuelle begær, skal der først bygges en stor indre lidelse ind i hjertet, som modvægt til begærene. Denne lidelse og den resulterende indre tyngde skaber den forståelse, at *"det er meget godt med de begær, men jeg ved de ikke rummer nogen løsning for mig."*

Det er således min erfaring, at bag alle begær ligger en ubevidst forestilling om, at man, *ved at opnå det man begærer, vil vinde sin åndelige frihed*. Uden denne ubevidste forestilling, ville begærene ikke have den magt over os, de faktisk har. Derfor er denne indre tyngde nøglen til at kunne rumme begærene og give dem et naturligt udtryk uden at blive forført af dem. Beskyttelsen imod at blive forført opstår fordi man *ved*, at det, man begærer, ikke kan få den dybe indre lidelse til at forsvinde og derfor ikke som sådan rummer nogen løsning på lidelsen.

Mine personlige oplevelser giver mig anledning til at tænke, at den frustration, som jeg har mødt i mit indre, er arketypisk i karakter, fordi den er så grundlæggende. Jeg tænker derfor, at det er dette raseri, der har motiveret det had, som mænd historisk har haft imod kvinder.

Hvis min tolkning er korrekt, så har mænd misbrugt og stigmatiseret kvinder igennem historien på grund af et ubevidst raseri imod kvinderne¹. Det maskuline had er forståeligt pga. mændenes gentagne erfaringer med at miste fodfæstet i mødet med stoffets (det arketypiske feminine) og kvinders (det personificerede feminine) tiltrækningskraft. Men i sidste instans bygger det på en misforståelse. Det bygger på en misforstået forestilling om, at det er kvinderne og det feminine, som er problemet. Den mand, som ikke kan styre sine begær, dæmoniserer kvinderne, mens det er hans egne begær, der er problemet.

Nu kunne man måske forledes til at tro, at mændenes begærlige og voldelige natur grundlæggende set er ansvarlig for menneskehedens vanskeligheder. Men kvinder er lige så voldelige og har lige så stort et ansvar. Hvor mændenes grundvanskelighed har været at mestre deres begær, så har kvinder en lignende vanskelighed i relation til frygt. Hvis man går dybt ind i at fjerne både frygt og begær, ser man nemlig, at de er én og samme følelse. Frygt og begær skyldes begge adskillelsen fra enheden og længslen efter at genforenes med den. Begær er blot orienteret imod noget

¹ Kvindene har selvfølgelig en analog problemstilling. Grunden til at jeg her beskæftiger mig med det fra mandens perspektiv, er, at jeg her kan underbygge mine hypoteser med personlige erfaringer.

man gerne vil have, hvor frygten handler om noget man ønsker at undgå. Reelt er de udtryk for den samme dynamik – separatisme.

Som jeg ser det, manifesterer denne frygt sig hos kvinder som en tendens til at sløre det, som ER, og stikke sig selv blå i øjnene. Frygten føder et behov for tryghed, som de projicerer over på mændene. Når mændene så ikke leverer denne tryghed, resulterer det i et narcissistisk raseri over igen og igen at blive offer for sin egen frygt og de vrangforestillinger, det afføder. Frygt og begær ligger således som to store arketyper hos de to køn. Nøglen til en virkelig og varig fred ligger i at erkende, at det er sådan, det er.

Åndens og formens møde

Med udgangspunkt i disse erkendelser går jeg nu ind i min personlige relation til Ea og søger indefra at se, hvad der måtte være tilbage af rester af vores konflikt.

Idet jeg nærmer mig Ea energimæssigt, ser jeg hende pludselig stå med en hævet hånd og sige "stop". Indtrykket er at hun er bekymret for formen. Hendes udgangspunkt er det som ER i nuet med udgangspunkt i en konkret erfaringsvirkelighed. Mit udgangspunkt er det som ER i nuet med udgangspunkt i fremtidige muligheder. Hendes "stop" handler om faktoren tid og en bekymring for om formen kan holde til den impuls jeg kommer med.

Jeg kommer fra det formløse ingenting, det kosmiske liv, med en befrugtning og et ønske om at åbenbare de storslåede vidder, som dette liv rummer. Hun kommer fra det konkrete og jordforbundne med et ønske om at respektere og bevare det værdifulde i det, som er skabt. Fra mit perspektiv er formen en begrænsning og en modstand, der skal overvindes. Fra hendes perspektiv er formen udtryk for det guddommelige livs herlighed.

Hendes "stop" gør, at jeg må trække mig tilbage. Det, jeg har at give, kan kun gives, hvis der er et oprigtigt ønske om at modtage det og en ubetinget overgivelse til det. Det, jeg ønsker at give, er mit hjerteblod. Det er mit dybe indre engagement. Når der bliver taget imod det, flyder min hjerteenergi.

Dette "stop" efterlader mig med et ønske om at Ea kunne møde mig med større åbenhed og tillid. Men det skulle vise sig først at kræve et opgør med den angst som lå bag dette "stop".

Dødens stier

Efter mit eget opgør med det skjulte raseri tager vores fælles proces en overraskende drejning, idet Ea pludselig får en analog oplevelse, som baner vej for et helt nyt møde imellem os. Nedenfor er oplevelsen fortalt i hendes egne ord.

Jeg (Ea) vågner op efter en drøm, hvor jeg ser mig selv som en del af et større fællesskab. Min opgave er at få folk til at brække sig og på denne måde udskille alt, hvad de rummer af misforståede overbevisninger. Der er bræk overalt, og det er meget ulækkert.

Drømmen får mig til at overveje, i hvilket omfang jeg selv er påvirket af begrænsende overbevisninger. Jeg mærker angst for at opdage noget, jeg ikke har lyst til at se. Der er desuden et behov for orden og en ambivalens i dette behov. Processen er gengivet nedenfor.

Rolf spørger, hvad der foregår inde i mig, og tilbyder at støtte min proces. Jeg mærker en indre forstyrrelse, idet mange forskellige dele af mig nærmest taler i munden på hinanden. Jeg giver udtryk for, at jeg oplever en angst for at blive dømt.

’Prøv at give den del af dig, der dommer dig, en stemme og lad os høre, hvad den har at sige,’ siger Rolf.

Jeg identificerer mig med den mest negative del, som er en destruktiv fordømmende del. ’Jeg mærker et stærkt selvhad,’ svarer jeg.

’Prøv at gå dybere ind i selvhadet og lade det fylde dig helt nede fra tærerne op til hårrødderne.’

’Jeg får kontakt med en følelse af, at jeg er syg. Mit sind er sygt. Jeg mærker sindssyge. Det er næsten uudholdeligt.’

’Prøv at favne sindssygen,’ foreslår Rolf nu. ’Lad den fylde alle dine legemer og alle planer.’

Jeg fortsætter og vanviddet forstærkes. Det er et afgørende punkt at lade sindssygen fylde alle legemer og alle planer, kan jeg mærke. Det gør det til en totaloplevelse. Jeg kan næsten ikke have energien i min krop, og jeg får billeder af mig selv, hvor jeg smadrer alt omkring mig ukontrollerbart og rasende. Jeg får en stor lyst til at gøre skade på mig selv og oplever en uendelig lyst ved tanken om at slå mig selv ihjel. Hele min krop er spændt til bristepunktet. Alle mine muskler sitrer. Mine tænder er hårdt sammenbidte. Jeg presser min ene hånd mod min pande og har lyst til at flå min hjerne ud. Havde rolf ikke været tilstede og faciliteret processen med sin ro og

sit store overblik, havde jeg med garanti ikke været i stand til at konfrontere sindssygen så totalt.

’Jeg har bare lyst til at dø,’ nærmest skriger jeg.

’Så dø. Giv dig selv lov til at dø på alle planer. Dø i alle legemer.

Dø fra alting.’

Jeg mærker en stor lettelse ved tanken om at dø. På dette tidspunkt i processen er det min allerstørste trang. Jeg ønsker så inderligt at dø og får nu en indirekte tilladelse til at dø væk fra alt, fordi Rolf møder mig der, uden at blive bange, uden at overtale mig til at ønske at leve, uden at blive personlig påvirket.

Jeg dør væk fra alt. Der bliver helt stille.

’Hvad sker der?’ spørger Rolf.

’Jeg oplever en dyb og uendelig fred. Jeg får lyst til at være her altid. Jeg ser et blå lysglimt inde i hovedet. Det er som en lille lysekspllosion. Jeg kender godt dette blå punkt. Det symboliserer guddommeligheden for mig.’

’Prøv at identificere dig med dette punkt.’

’Det ikke er muligt.’

’Er der en forbindelse mellem dig og det blå punkt?’

’Det er er udenfor min indflydelse at forbinde mig med det. Enten viser det sig, eller også viser det sig ikke.’

’Prøv at spørge det blå punkt ”Hvem er du?”.’

Det gør jeg. Svaret er; ’Jeg er alt og danner baggrund for alt. Jeg er det, der er bagved alting. Jeg er der altid, men det er ikke altid Ea er tilgængelig.’

Jeg længes efter at være og blive i den uendelige fred og bliver pludselig fyldt af en skyldfølelse. ’Der er to stemmer her’ siger jeg. ’Der er en del af mig, som elsker denne fred, og en anden del, som synes, det er uansvarligt at være i denne fred.’

’Hvorfor er det uansvarligt?’ spørger Rolf.

’Fordi, hvis jeg er i den fred, forlader jeg alle mennesker omkring mig, det ”må” jeg ikke. Det er uansvarligt,’ svarer jeg.

Nu skifter hele mit perspektiv. ’Nu ser jeg pludselig, at det omvendte faktisk er tilfældet,’ siger jeg. ’Når jeg forlader det blå punkt, afskærer jeg den åndelige kontakt. Jeg kan pludselig mærke min villighed til at overgive mig til det blå punkt og dø om så det gælder. Min angst er væk.’

’Prøv at bede om at få et symbol for de to sider af dig. Den side der ønsker at være i det blå punkt, og den side der er uansvarlig,’ siger Rolf.

'Jeg ser to mennesker for mig' siger jeg. 'Et stort og et lille menneske. Det lille menneske er bange for at miste kontrollen, bange for at miste sig selv, bange for sindssyge, bange for at gå til grunde og dø. Det store menneske overgiver sig fuldt og helt i tillid til en større orden.'

Her afsluttes processen i taknemmelighed

Refleksioner: Det at rejsen gik gennem oplevelsen af at have et inderligt ønske om at udrydde mig selv, slå mig selv ihjel, dø og at dette syntes så virkeligt, frigjorde mig fuldt og helt fra angsten i det lille menneske. Jeg oplevede at gå linen ud og ankomme 'på den anden side', hvor der hersker en velsignet fred. Her ligger en vished om, at fra dette sted udspringer mit primære formål, og derfra åbenbares min opgave. Jeg synes at have udvidet mig til både at rumme delen og helheden. I denne fred bliver jeg (delen) modtagelig, og der fødes en uomgængelig villighed og et ubetinget engagement i at strække mig udover mig selv og dø om så det gælder. Denne fred bliver senere på dagen i en meditation oplevet som et helligt rum.

Her forlader vi med tak Ea's beretning.

Et dybere møde

Disse erkendelser danner basis for, at Ea og jeg kan mødes et nyt sted i gensidig respekt. Begge vore perspektiver er gyldige. Åndeligt set repræsenterer formen inerti, som skal overvindes. Fysisk set repræsenterer formen der, hvor vi er kommet til rent evolutionært. Formen skal behandles med respekt samtidig med at villigheden til at slippe det som ER og åbne sig for det som SKAL BLIVE er til stede. Følgende kaster yderligere lys ind i denne dynamik;

Idet jeg går dybere ind i strømmen og forbundetheden med det non-duale liv, som favner både form og formløshed, oplever jeg mig selv som en klang i en symfoni. Det kosmiske livs ønske er, at alt liv kan opleve og udtrykke det ubegrænsede liv, som det er. Her ligger kilden til al skabelse, og den dyrebareste gave er den frie vilje. Denne vilje indbefatter muligheden for at fornægte, hvem man selv er, for uden denne mulighed ville viljen ikke være fri. Kildens største glæde er, når de enkelte væsner, som er dens manifestation i tid og rum, forener sig med kilden og bliver et levende og dynamisk udtryk for denne kildes liv.

Jeg ser en kæde af stadig større liv fra mennesket og opefter som er bevidste deltagere i altets symfoni. Det som styrer denne symfoni

er Enhedens storslåede liv. Det står det enkelte menneskelige væsen frit for, om man ønsker at deltage og i hvilket omfang. Men når man ser dette store livs storslåede kærlighedsvidde, kan man ikke ønske sig andet end at være en del af dette livs selvudfoldelse. Idet det individuelle liv ser, hvilken klang det selv har i relation til helheden, og forstår at lytte til dirigentens takstok (den åndelige vilje), da træder det individuelle liv frem på scenen eller træder tilbage og lader andre få plads, i overensstemmelse med det behov, det store liv har for at udtrykke sig.

At træde frem eller træde tilbage rummer intet offer fra det individuelle livs perspektiv, idet delagtigheden i det kosmiske liv er en fuldbyrdet glæde i sig selv. Det offer som det kræver for at nå hertil, er at ofre det separatistiske selv. Vanskeligheden består i at rumme den kolossale smerte, forestillingen om adskilthed har affødt. Denne forestilling har resulteret i en følelsesmæssig forladthed og et ledsagende raseri, som er næsten ubærligt. Heri ligger vanskeligheden. Når man evner at rumme disse følelser og forstår, at man ikke er blevet forladt, men derimod er offer for sine egne vrangforestillinger, kan man slippe forestillingen om forladthed, og pludselig mærker man altet. Man ser, at man er både det som begærer, og det som begæres, for de er begge aspekter af det ene livs væsen.

Jeg oplever at det blå punkt, Ea får kontakt med i hendes oplevelse, er det samme indre sted, som det blå sfære beskrevet på side 18. At vi kan mødes her er overordentligt betydningsfuldt, fordi min grundlæggende entusiasme ligger i kontakten med dette sted, som ligger hinsides enhver form og dermed også hinsides døden. Idet Ea får kontakt med dette sted er det som om det forbehold jeg mødte i form af hånden der sagde "stop" er blevet delvist opløst og vi kan mødes et nyt sted.

I en meditation umiddelbart efter dette møde får jeg spontant en vision af, hvordan en hær af mørke riddere gennembyrdes af en kile af gyldne riddere. Med reference til den tidligere symbolik fra Ringenes Hærrer kan man sige, at det svarer til at bryde Mordors rækker. Jeg ser endvidere at det blå punkt symbolsk set er den nagle som holder korsets lodrette og vandrette bjælker sammen. I kontakten med det blå punkt er min oplevelse, at mørkets magt kan brydes. I kontakten med dette sted ligger kraften og muligheden for at bringe virkelig varig fred til menneskeheden. Men uden dette punkt er det ikke muligt.

Fra kompromis til syntese

Der kommer en tid, hvor alt liv på jorden er i fare, og barbariske magter har rejst sig. På dette tidspunkt, hvor jordens fremtid hænger i den tyndeste tråd, kommer Shambhalas rige til syne. Men for at fjerne faren må Shambhalas krigere gå ind i magtens korridorer, hvor beslutningerne træffes. Deres våben er medfølelse og indsigt, for de ved, at slaget ikke står mellem gode og dårlige mennesker, men at grænsen mellem godt og ondt går igennem hvert enkelt menneskes hjerte.

— *Tibetansk legende fra ca. år 800, fortalt af Choegyal Rinpoche*

Menneskeheden står som sagt midt i en social, økonomisk og åndelig krise, hvis proportioner er uden sidestykke. Store kriser, så som anden verdenskrig, rummer muligheden for store forandringer. Disse kriser synliggør de kræfter, som reelt motiverer et menneske og en nation og tvinger den enkelte til at tage selvstændigt stilling til det, som er på spil.

Anden verdenskrig stillede f.eks. millioner af mennesker og utallige nationer overfor valget, om de ønskede at engagere sig i konflikten og på hvilken side. Efter krigen, da nazisternes uhyrligheder var åbenbare for enhver, og de havde tabt magten, var det nemt at tage stilling. Men så længe nazisterne syntes uovervindelige valgte store grupper i befolkningen at blande sig uden om, eller blev endog forført af nazisterne. Nazisternes ideologi kunne forføre så mange mennesker, fordi de talte om overmennesker og højere værdier. Samtidig trådte de på grotesk vis almindelig medmenneskelighed under føde. Problemet var som altid *metoderne* og ikke *idealerne*. Problemet var, at nazisterne var parat til at bruge vold og villige til at undertrykke folkets frie vilje i idealernes navn.

På lignende vis ser vi i dag politiske grupperinger, som i teorien hævder at kæmpe for menneskelig frihed, men som i praksis træder menneskerettigheder og borgerrettigheder under føde. Det er derfor helt afgørende at offentligheden lærer at skelne og forstår, at det er *motivet* og valget af *metoder*, mere end det er *idealerne*, som adskiller menneskehedens sande tjenere fra de, som tjener materialistiske og separatistiske interesser.

Nazister, fascistere og kommunister prædikede smukke idealer men praktiserede en grusom adfærd overfor deres befolkning. De grupper af politikere eller aktivister, som bruger terror eller forsvarer brugen af hemmelige fængsler i kampen mod terror og ser stort på brud på

menneskerettigheder, gør sig alle skyldige i samme forbrydelse. Fremtiden vil givetvis fælde en hård dom over disse grupper.

Magtens logik vs. broderskabets lov

Når jeg på denne måde trækker fronterne skarpt op, så er det for at tydeliggøre, at menneskeheden står overfor et grundlæggende valg. Det er valget mellem

- **Magtens logik**, eller
- **Broderskabets lov**.

Der findes reelt ingen mellemvej mellem disse to muligheder, fordi de repræsenterer diametralt modsatte verdenssyn, som gensidigt udelukker hinanden.

Broderskabets lov, er en lovmæssighed, der følger af at universet er et udeligt hele. Den afspejler at alt hænger sammen, og at alt er dele af én stor evolution. Broderskabets lov gør det tydeligt, hvordan ethvert væsen i evolutionen, uanset om det er et atom, et menneske eller et solsystem, tjener som redskaber for at endnu større livsformer kan antage form og dermed åbenbare sig.

Magtens logik, er en logik der udspringer af at se sig selv som adskilt fra helheden. Idet jeg er adskilt fra helheden, så angår helhedens mig kun i det omfang, jeg kan bruge den til noget. Helheden, eller omverdenen, bliver et sted, hvor individet tager det, som det skal bruge i henhold til sine individuelle ønsker og begær. Magtens logik er at magt er ret.

- Det grundlæggende kendetegn ved væsner som lever efter broderskabets lov, er derfor; glæde, samarbejde, offervilje, selverkendelse og syntese.
- Det grundlæggende kendetegn ved væsner som lever efter magtens logik, er; dominans, frygt, konflikt, aggression, begær og i sidste instans død.

For de, som lever ud fra broderskabets lov, er livet primært og formen sekundær, da alt, inkl. universet selv, er udtryk for liv som udfolder sig rytmisk, organisk og intelligent. Selve livet er det, som motiverer og beliver formen. Selve livet er det udsigelige noget, som åbenbarer sig igennem polariteter som lys og mørke, mand og kvinde, ånd og form. Selve livet er hinsides alle disse dualiteter og fra dette perspektiv er dualiteterne en arena, som livet kan udfolde sig i og udtrykke sig igennem. Selve livet opdager sig selv igennem denne leg med dualiteterne og gennem de kontraster, der

opstår når kærlighed og offervilje brager sammen med egoisme og begærlighed i en kamp om herredømmet.

For væsner som lever efter magtens logik, er formen primær og det, som formen skjuler, er farligt. For det, som formen skjuler, er det evige uddødelige princip, som ikke anerkender magtens logik. I forhold til dette princip er magtens logik meningsløs og derfor magtesløs. Derfor søger de, som følger magtens logik, mere end noget andet at aflede menneskers opmærksomhed fra dette, i alt liv iboende, princip.

Den grundlæggende motivation for den, som følger broderskabets lov, er altid kærlighed. Motivationen for den, som tror på magtens logik, er altid frygt uanset, at dette ofte er ubevidst. Den som følger magtens logik vil derfor ofte se sig selv som tjener for et ideal eller som forsvarer for en familie, en virksomhed eller en nation.

Den eneste reelle måde, hvorpå man kan erkende, hvorvidt man tjener broderskabets lov eller magtens logik, er at se, hvordan man tænker og se på, hvilke *metoder* man anvender til at opnå sine mål. Retfærdiggør man vold med, at det tjener et højere formål, eller erkender man, at vold alene tjener formens selvopretholdelse og derfor kun i ekstreme undtagelser, som f.eks. anden verdenskrig, kan påkaldes i forsvaret for et ideal. Nøgleforståelsen er derfor:

- Vold kan være berettiget i opretholdelsen af en form (en fysisk krop, en organisation eller en nation).
- Vold kan (stort set) aldrig retfærdiggøres i forsvaret for et ideal.

Her ligger en helt afgørende skelnen. Meget ofte retfærdiggør individer og nationer brugen af vold med at de kæmper for et ideal. Men det er noget vrøvl. Der er stort set altid bedre måder at fremme et ideal, og de voldelige metoder strider i reglen imod idealet og undergraver dermed dets legitimitet.

En ny diskurs

Indenfor samfundsvidenskab handler *diskursen* om den måde hvorpå man begrebsligger virkeligheden. Diskursen er vigtig fordi de begreber man bruger ofte rummer en bias som implicit fremhæver visse tænkemåder.

I forbindelse med manifestationen af dette hæfte diskuterede jeg ideerne med venner og bekendte og blev opmærksom på denne problematik fordi mine samtalepartnere automatisk begyndte at bruge begreberne "idealisme" og "virkelighed" i stedet for "magtens logik" og "broderskabets lov" som jeg selv benyttede i de pågældende samtaler.

Sagt på en anden måde:

- "Broderskabets lov" blev identificeret som "idealisme", og
 - "Magtens logik" blev identificeret som "virkelighed".
- Disse måder at tale om virkeligheden på kan betragtes som to forskellige diskurser. Hvis man analyserer diskurserne, ser man at;
- "Broderskabets lov" implicit antyder noget absolut, mens "magtens logik" antyder noget mere luftigt og måske lidt firkantet.
 - Omvendt så antyder begrebet "virkelighed" noget, som er egentligt mens "idealisme" antyder noget uopnåeligt og verdensfjernt.

De to diskurser giver således *implicit* værdi til forskellige livsanskuelser. At identificere Broderskabets lov, og de tænkemåder der ligger her, som "idealisme" er en total misforståelse. Der er *inter* idealistisk ved denne lov. Det er jo netop en *lov*mæssighed. Det er udtryk for hvordan virkeligheden ER. Magtens logik er desuden, i denne optik, ikke virkelighed. Det er et blændværk der opstår når sindet identificerer sig med formen og dermed (fejlagtigt) tror at dets forestillinger om separatisme er virkelige.

Diskursen baseret på broderskabets lov og magtens logik introduceres derfor bevidst, som en måde at tale om virkeligheden på som understreger det åndelige perspektiv, og gør det tydeligt hvor problematisk det er at tale om magtens logik som virkelighed. Tale skaber jo virkelighed. Derfor er det første skridt på vejen til at skabe en mere åndeligt funderet virkelighedsopfattelse, at tale om ånden på en måde som giver den virkelighedsværdi.

Kompromis som løsningsmodel

Forskellen på magtens logik og broderskabets lov kan måske bedst tydeliggøres med udgangspunkt i den metode, der benyttes til at løse konflikter.

En konflikt mellem to mennesker eller nationer, som fungerer ud fra magtens logik, vil blive afgjort på basis af det relative styrkeforhold. Med dette som udgangspunkt opnås en våbenhvile og midlertidig fred. En mere permanent fredsaftale vil typisk være præget af at begge parter er trætte af den aktive krigstilstand og derfor er motiveret for at søge et kompromis. Afhængig af hvor storsindet den stærkeste af parterne er, vil denne fred være mere eller mindre stabil. Hvis den stærke part udnytter sin styrke maksimalt, vil freden formentlig være kortvarig. Det var det, som skete i Versailles efter første verdenskrig. Hvis den stærke part er storsindet og tilrettelægger kompromiset, så det afspejler nogle universelle principper, så

har freden større chance for at være ved. Det svarer i store træk til, hvad der skete efter anden verdenskrig med bl.a. Marshall hjælpen.

Det grundlæggende problem med et kompromis er, at hvis det relative styrkeforhold ændrer sig så meget, at den svage part tror, at det kan opnå en gevinst ved at genoptage den aktive konflikt, så vil dette uundgåeligt være resultatet. En fred baseret på et kompromis er derfor sårbar overfor ændring i det relative styrkeforhold. Det ved begge parter, og den stærke part vil derfor så vidt muligt forsøge at holde den svage part nede. På overfladen vil det måske se ud, som om man samarbejder, men bagved lurer frygten for, at den undertvungne fjende atter skal blive stærk nok til at udfordre én. Det ønsker man ikke skal ske. Derfor forsøger man at begrænse den andens vækst og selvudfoldelse. Denne dynamik er synlig i både nationale og personlige forhold.

Syntese som løsningsmodel

En konflikt mellem to personer eller nationer, som opererer ud fra broderskabets lov, ser helt anderledes ud. I det begge parter grundlæggende optik er, at alt er ét, vil de som udgangspunkt se konflikten som en konflikt mellem forskellige *legitime* behov. Man vil derfor spørge sig selv, hvad den dybereliggende årsag bag konflikten er. Der vil være en grundholdning om, at alt liv har sin berettigelse, kombineret med et engagement i at tillade livets maksimale selvudfoldelse.

Et eksempel på en sådan konflikt kunne være mellem to nationer eller to individer, som hver repræsenterer et åndeligt princip. Den ene repræsenterer måske princippet om individuel frihed, den anden princippet om retfærdighed i relation til en større sammenhæng.

Frihed og retfærdighed kan stride mod hinanden i konkrete sammenhænge, da håndhævelse af retfærdighed i yderste konsekvens kan resultere i en indskrænkning af den personlige frihed. I mange mindre dramatiske, men ikke mindre betydningsfulde, tilfælde kan man spore en lignende grundlæggende konflikt, som ikke lader sig reducere til, hvem som har ret, men hvor konflikten peger på et eksistentielt dilemma.

Konflikter af denne art, som rummer et principielt dilemma, lader sig ikke løse på det samme værenspan, som har skabt problemet. For at finde en løsning på en legitim konflikt mellem to individer, må man således løfte sig til et større plan, det være sig lokalsamfundet, nationen eller menneskeheden som helhed. Men hvis en løsning med magt påtvinges ovenfra (f.eks. af en domstol) så er der principielt *stadig* tale om et kompromis. I dette tilfælde blot et kompromis medieret af en højere instans.

En syntese derimod udspringer af de involverede parter selvstændige erkendelse af den optimale grænsesætning og den *frivillige* accept og

efterleven af denne grænse. I praksis udgør en sådan syntese en erkendelse af et højere princip eller en højere viljes hensigt, hvilket i praksis er én og samme ting.

Når magt og broderskab konflikter

Et interessant spørgsmål er, hvordan man stiller sig, når en person eller nation, der lever ud fra broderskabets lov, konflikter med én, som tror på magtens logik. En sådan konflikt rummer en problemstilling, som ikke kan løses, med mindre man er villig til at møde døden og lade formen forgå.

Problemet er, at den som tror på magtens logik, er parat til at bruge vold, og om nødvendigt slå den anden ihjel, for at opnå sit mål. Magtens logik anerkender ikke broderskabets lov og er derfor ligeglad med om man forbrøder sig imod den, og dermed imod helhedens behov.

Det menneske eller den nation der er konfronteret hermed, har to muligheder;

- Enten at møde vold med fasthed (og i sidste instans vold), og forsvare sin ret til at eksistere som form, eller
- At møde vold med ikke-vold og acceptere den smerte og lidelse dette indebærer.

Bege perspektiver, som jeg ser det, have sin berettigelse. En anekdote fra Tibeteneren omkring en intern konflikt i hierarkiet under anden verdenskrig er interessant i respekt hertil. Der fortælles om en uenighed mellem 2. stråle mesteren Kuthumi, som inspirerede Gandhi til sin ikke-volds filosofi og 1. stråle mesteren Morya, der var ansvarlig for at styrke viljen til sejr hos de nationer, som kæmpede for menneskelig frihed. Spørgsmålet var, hvordan hierarkiet skulle forholde sig til den situation, der opstod, da de Japanske styrker nærmede sig Indien under anden verdenskrig.

Morya ville, at Kuthumi skulle få Gandhi til at holde op med at prædike ikke-vold, fordi ikke-volds princippet kun fungerede over for en fjende, der besad en grundlæggende humanisme og retsbevidsthed, sådan som det Britiske Imperium gjorde. Hvis indiske soldater skulle forsøge sig med ikke-vold overfor de invaderende japanske styrker, ville de blot blive mejet ned.

Kuthumi mente derimod, at Gandhis ikke-volds filosofi var af så grundlæggende vigtighed, at det ikke var i menneskehedens langsigtede interesse at få Gandhi til at forlade sit grundlæggende synspunkt omkring ikke-vold. Anekdoten er interessant, fordi den antyder, at der selv blandt mestrene kan være uenigheder omkring den rette balance mellem det

beslutsomme opgør med ondskaben og dennes materielle følger og villigheden til at stå fast i ikke-vold og selvopoffelse lige til døden om nødvendigt. Der kan næppe gives en endegyldig formular, for hvad er rigtigt eller forkert, fordi der er så mange variable involveret. Men opgøret med magtens logik kræver både en fast vilje til at imødegå dets konkrete manifestationer, en stor evne til at rumme lidelse og en stor visdom så man ved hvornår man skal gøre hvad.

Kristus eksempel på korset er et eksempel på, hvad et sådant opgør i yderste konsekvens kan koste. Villigheden til at gå så langt er nødvendig, selvom det at lade sig korsfæste selvfølgelig ikke tjener noget formål i sig selv. Men i mødet med mennesker, som stædigt fastholder magtens logik og voldens berettigelse, er der i visse tilfælde ingen anden udvej end at vælge korset for igennem skammen at vække hjertets dybe medlidenhed.

Den højere vilje

Ethvert livsvæsen, uanset om det er et atom, en celle, et menneske eller et kosmisk væsen (planet, sol eller stjernekonstellation) er underlagt et større væsens vilje. Det større livs vilje er det mindre livs lov.

Menneskets vilje er således lov for de celle- og atomvæsner som udgør dets krop. Den planetare logos vilje er lov for menneskeheden. Viljen hos den superkosmiske logos, som er kilden til hele universet, er lov for alt liv i universet. Universet består således af liv, som udfolder sig inde i liv, og på hvert eneste niveau er livet underlagt en hensigt, som består af summen af de større liv, det er en del af. Et menneske kan således ses som underlagt:

- Gruppens vilje (familien, arbejdspladsen, de fællesskaber man indgår i).
- Nationens vilje, gennem lovgivning og håndhævelse heraf.
- Planetlogos' og Sollogos' vilje gennem den evolution vi er en del af.
- En række superkosmiske væsners vilje, om hvem vi kan sige meget lidt, ud over at det er logisk at antage at eksisterer.

Idet Sanat Kumara, som er det besjælende princip for hele jordkloden og alle dens riger, udgør det næste store princip over menneskeheden, da vil en ægte syntese bestå i et glimt af erkendelse af den hensigt som Sanat Kumara har. Denne hensigt er også, ifølge Tibetaneren, det som sædvanligvis betegnes som "Guds Vilje". To mennesker eller to nationer som korrekt erkender Sanat Kumara's vilje, vil erkende hvad hensigten bag en given konflikt er, og i denne erkendelse opstår en ægte, dybtfølt og eksistentiel værdsættelse af modpartens perspektiv. Den som kæmper for frihed, vil

erkende, at set i et større perspektiv er retfærdighed forudsætning for frihed, og omvendt. Den præcise balance mellem de to principper vil udspringe af en erkendelse af, hvad der er *hensigtsmæssigt* i relation til den større evolution. Heri ligger syntesen.

For så vidt to mennesker eller to nationer mødes i en ægte syntese, og en erkendelse af hvor grænsen skal ligge for deres respektive aktiviteter, da ligger denne grænse fast uafhængigt af det relative styrkeforhold. Grænsen er jo netop ikke forhandlet på basis af, hvor stor magt de to parter har i den materielle verden, men på basis af det potentiale de to parter har for at åbenbare kvaliteter, principper og hensigter, der strømmer fra de åndelige verdener. Hvis grænsen er korrekt opfattet, vil denne grænse bestå så længe den planetare hensigt består.

Syntesen

I en relation der bygger på syntese, vil begge parter opmuntre og støtte den anden part i at udvikle sig og vokse. Et godt eksempel på en sådan syntese kan findes i den velfungerende familie.

Relationen mellem forældre og børn rummer muligheden for en ægte syntese, for så vidt at de voksnes motivation kommer fra en sand og visdomsfuld kærlighed. Der er en klar grænse i ansvarsfordelingen. De voksne har ansvaret, sætter grænser, formidler viden, opdrager og drager omsorg for børnenes behov. Børnene respekterer disse grænser, så længe de opfatter at grænserne sættes ud fra et rent motiv om at tjene børnenes tarv og ikke i urimelig grad reducerer børnenes frie livsudfoldelse. Grænserne flyttes gradvist efterhånden som børnene vokser til, og i stigende grad selv kan tage ansvar. Hvis man mediterer på familien som helhed, det åndelige formål den tjener for de inkarnerede sjæle samt sjælens hensigt med at inkarnere, kan man nå langt i relation til sætte grænser med udgangspunkt i en ægte syntese mellem de modsatrettede behov, der er. Det er ikke nemt, men det er muligt.

En lignende syntese kan etableres i større sammenhænge, men det er afgørende at forstå, at især den stærke parts holdning og motiv er afgørende. Hvis den stærke part, forsøger at manipulere den svage part, eller den svage part ikke har tillid til den stærke parts motiver, bliver synteseprocessen umådelig vanskelig. Hvor børn har en naturlig instinktiv tillid til deres forældre, når de er helt små, så savnes en sådan tillid ofte i andre sammenhænge. Det nemmeste sted at etablere en sådan syntese er derfor i familien i relation til børnene.

Videnskabens blændværk

Det onde er blot det gode, hvis nyttighed har udlevet sig selv.

— *Tibetaneren (Alice Bailey)*

Ved overgangen til vandmandens tidsalder står vi åndeligt set overfor lidt af et paradoks idet offentlighedens skepsis overfor det såkaldte "åndelige" repræsenterer en af menneskeheden vigtigste åndelige bedrifter.

For at forstå hvordan det kan gå til, må vi først forstå at menneskeheden har lidt frygteligt under vrangforestillinger og blændværk, især i relation til åndelige og religiøse forestillinger. Nogle kulturer er endog stadig præget heraf i et omfang, som er bekymrende.

Den åndelige skepsis er særlig udbredt i Europa, hvilket kan ses som frugten af århundreders religionskrige, korstog og inkvisition, kulminerende i opgøret med nazismen, som på mange måder blot var en forlængelse af det religiøse vanvid, som igen og igen har martret Europa. Det positive aspekt ved den åndelige skepsis har været oplysningstidens idealer, demokratiet og den videnskabelige metode, som har medført enorme og ubestridelige landvindinger. Landvindinger så som kvantefysikken og relativitetsteorien med alle deres teknologiske og kulturelle følgevirkninger. Disse landvindinger kan med rette anses for kronjuvelerne i menneskeheden intellektuelle udvikling.

Den åndelige skepsis udmøntes fornuftigvis bl.a. i en afvisning af åndelige forklaringer på fænomener, som kan forklares logisk ud fra enkle empiriske modeller. Men især et enkelt fænomen har unddraget sig en sådan forklaring, og det er selve bevidsthedsfænomenet. Bevidsthed og liv er blevet forsøgt forklaret som et ledsagefænomen, som opstår når systemer bliver tilstrækkeligt komplekse. Men med mindre bevidsthed findes som en latent egenskab på atomart og molekylært niveau, så kan man ikke retfærdiggøre en sådan model. Fysikeren Nick Herbert formulerer det således i bogen Quantum Realities (p249):

Videnskabens største mysterium er bevidsthedens natur. Det er ikke, at vi har dårlige eller mangelfulde teorier om, hvad bevidsthed er. Vi har simpelthen ingen teorier.

Videnskabens fejltagelse

Årsagen bag videnskabens mangelfulde forklaring af bevidsthedens natur skal findes i kvantefysikkens barndom. Fordi fysikerne ikke kunne

forklare, hvordan de individuelle atomer opførte sig, så antog man at deres opførelse skyldes *tilfældighed*. Man udviklede derfor kvanteteorien som en *sandsynlighedsteori*. Men idet man gjorde dette, lavede man en fatal fejl. Man antog, at *fordi naturen kan beskrives vha. en tilfældighedsmodel, så er tilfældighed en grundlæggende egenskab ved naturen*. Denne konklusion er helt og aldeles ubegrundet og kan ikke forsvares.

Det svarer essentielt set til, at man observerer et menneske, der går ned ad en vej og prøver at forudsige, om vedkommende drejer til højre eller til venstre, når vedkommende kommer til et T-kryds. Idet man observerer, at personerne i gennemsnit drejer til højre hhv. venstre hver anden gang, kan man så lave en teori, der korrekt forudsiger sandsynligheden for, at en person går til højre hhv. til venstre. Men selv om teorien er korrekt i sin beskrivelse, så er den ikke korrekt i sin årsagsforståelse. Det er med andre ord ikke korrekt, at selve handlingen er tilfældig, uanset om modellen benytter et tilfældighedsbegreb. Der sker her en forveksling mellem beskrivelse og virkelighed, som ikke kan forsvares.

Handlingen er jo udtryk for en *bevidst* handling hos den person, der beslutter sig for at gå til højre eller venstre. På lignende vis kan man tolke atomare partiklers essentielle *uforudsigelighed*, som et udtryk for at de besidder en rudimentær *bevidsthed*.

Denne sammenblanding af *uforudsigelighed* og *tilfældighed* ligger til grund for et af de største selvbedrag i menneskeheden historie og har ledt til en snæversynet og materialistisk videnskab, som ikke anerkender formspektet (stoffets) iboende intelligens. Virkningerne heraf er altomfattende og berører alle grene af samfundet; videnskab, religion, politik, økonomi, psykologi og kønsroller er alle dybt påvirket af denne misforståelse og dens konsekvenser.

Tibetaneren (Alice Bailey) skriver et sted, at den moderne videnskabs forståelse af universet var et mægtigt slag imod verdensblændværket. Men den samme videnskab, som i starten af det 20 århundrede var et gode, fordi den gjorde op med den tids illusioner og viste, hvordan universet var logisk opbygget, er i dag blevet en begrænsning, fordi dens nyttighed i dens oprindelige fortolkning har udlevet sig selv. I dag er videnskaben i stigende grad en selvperpetuerende institution, som ikke længere ser på virkeligheden med åbne øjne, men hvor de mennesker og institutioner, som udgør den etablerede videnskab, i stigende grad udgør et præsteskab for en virkelighedsforståelse, som ikke længere tjener helhedens behov.

Videnskaben har som institution brug for at gå tilbage til sine rødder og forholde sig neutralt til det observerede, og idet den gør dette, vil det subjektive aspekt – bevidstheden – få en plads i den samlede videnskabsforståelse, som tillader en korrekt syntese mellem de subjektive og objektive videnskaber at finde sted og gør op med de fejlfortolkninger, som i dag præger videnskaben.

Syntesen mellem videnskab og åndsvidenskab

Videnskabens behov for selvransagelse afspejler behovet i offentligheden for at forholde sig nøgternt til den åndelige skepsis. Denne skepsis ligger bag afvisningen af meget, som er usandt og fortjener at blive afvist. Men den er også årsag til en uberettiget afvisning af meget, som er sandt og fortjener at blive integreret i offentlighedens bevidsthed. På grund af videnskabens misfortolkninger er der en tendens i den offentlige opinion til at afvise det åndelige og okkulte som fantasifuld ønsketænkning og illusioner. Men det er at smide babyen ud med badevandet.

De åndelige og esoteriske miljøer er dog ikke uden ansvar herfor. Deres ansvar ligger i at viderebringe og stimulere til forståelser og adfærd, som bunder i blændværk. Samlet set hersker der så meget blændværk i åndelige kredse, at det er forståeligt, at offentligheden har svært ved at tage det seriøst. Et sobert og redeligt udredningsarbejde er derfor nødvendigt for at skille blændværk og illusioner fra de åndelige perler og eviggyldige sandheder, som de åndelige miljøer også rummer. Dette arbejde er et gruppearbejde på linie med andre videnskabelige arbejder. Det er et arbejde, som bør underkastes videnskabelig logik og undersøgelser samtidig med at der må være en åbenhed for tænkeevnens iboende begrænsninger i at erkende, hvad der er virkeligt.

Denne nye videnskab befatter sig med selve tankens årsag og er i sagens natur uhyre abstrakt. Den vil være vanskelig tilgængelig for mange, fordi det forudsætter en lysende abstrakt tænkeevne og en oplyst intuition at række ind i de bevidsthedssfærer, hvor den illuminerende sandhed om virkeligheden kan erkendes.

Store videnskabsfolk som Newton, Descartes, Bohr og Einstein har vist, at det er muligt. Hvis det lykkes at udvikle denne synteseskabende illuminerende tænkning, der forener hjerte, sind og intuition i en praktisk, intellektuel og åndelig videnskabsdisciplin, vil det være muligt at forny videnskaben og skabe en institution, hvor stadigt flere individer vil være i stand til at opnå en sand illumination som en kombination af abstrakt tænkeevne og intuition. Herfra kan den ny videnskabs grundlæggende idéer artikuleres, og forskningsprogrammer iværksættes, som har en helt anden kvalitet og rækkevidde i relation til livet som sådan, end man ser i dag. Den

nuværende videnskabs besættelse af detaljer og kontrol vil erstattes af en mere universel indgangsvinkel, som ikke kun beskæftiger sig med stoffet men også med stoffets relation til årsagernes verden og den indflydelse, som kraftcentre på de indre planer øver på menneskeheden.

Men for at kunne skabe opbakning bag en sådan ændring er det vigtigt at have et samlet billede af universet, som giver mening. Svagheden ved de fleste åndelige kosmologier, sådan som jeg har oplevet dem, er at de alle, et eller andet sted, beder én om at tro på noget, som ikke giver mening. Jeg mener som grundlæggende præmis ikke, at dette er holdbart. Foreningen af videnskab og åndsvidenskab må ske som en syntese og ikke et kompromis. Det indebærer at både videnskabens præmisser og åndsvidenskabens præmisser må respekteres.

Det betyder at:

- Den model af universet, som vokser frem, må være logisk, klart afgrænset og alt, hvad der ikke giver mening, må betragtes som hypoteser, som muligvis en gang med tiden kan afklares.
- Modellen må også kunne genkendes i hjertet som værende sand. Det kræver at den har en favnende og udvidende kvalitet, som på én gang tydeliggør formlivets begrænsninger og samtidig understreger det indre livs uendelighed, sådan som man oplever det, når bevidstheden sanser de højere livssfærer.

En tilfredsstillende model af universet må rumme begge disse aspekter på en sammenhængende og logisk tilfredsstillende måde for at kunne komme i betragtning for et fundament, på hvilken en syntese mellem videnskab og åndsvidenskab kan etableres.

Den kosmiske evolution

Et netværk af lys omgiver jorden. Hver punkt i netværket er et fællesskab, der samarbejder med guddommen. I solsystemet hæves en flammende stav og bankes ned i det lysende net om jorden. Netværket ryster, vibrerer og strækker sig under presset, men modstår kraften. Energien absorberes ind i netværket, og fordeles til menneskeheden. Ordene lyder: 'Kun de, som er dybt forankret i Moderen, kan absorbere kraften fra Faderen'.

— *Vision om spirituelle fællesskabers formål set fra de åndelige verdener*

Et problem, jeg har haft i relation til det åndelige verdensbillede, har været en vanskelighed med at skabe sammenhæng mellem det store og det små. Konkret har jeg været optaget af sammenhængen mellem den atomare, den menneskelige og den kosmiske evolution. Fraværet af en indre sammenhæng, som kunne få disse forskellige perspektiver til at fremstå som en logisk helhed, har efterladt mig usikker og lettere frustreret. Men efterhånden er det lykkedes for mig at få tingene til at hænge sammen, og i det følgende opsummerer jeg kort det perspektiv, jeg er nået frem til.

De kosmiske mennesker

Tibetaneren forklarer i bogen "Kosmisk Ild", hvordan den syvfoldige struktur, som er afspejlet i menneskets syv chakraer, de syv grundfarver, de syv stråler og andre grundlæggende syvfoldigheder, er en afspejling af en kosmisk syvfoldig struktur. Hele vores solsystem, som Tibetaneren beskriver som manifestationen af et kosmisk væsen kaldet Sollogos, er i denne forståelse hjertecenteret i et kosmisk væsen bestående af syv solsystemer. Dette er grunden til, at kærlighed i dens mange afskygninger er så grundlæggende et tema i dette solsystems evolution. Tibetaneren skriver endvidere at vores solsystem, set fra det kosmiske mentale plan ligner en blå lotus, hvilket er interessant i relation til oplevelsen af uendeligheden som et blåt punkt eller felt.

Dette store kosmiske væsen, bestående af syv sole er iflg. Tibetaneren ét af syv centre i et endnu større kosmisk væsen kaldet "Den Om Hvem Intet Kan Siges" (DOHIKS). Dette kosmiske væsen består således af 49 sole. I mine studier af den åndelige kosmologi har jeg tit undret mig over, hvorfor Tibetaneren aldrig omtaler kosmiske væsener af endnu større

størrelsesorden. Måske årsagen, er at der ikke er nogen – endnu. Det vender jeg tilbage til.

En relateret problemstilling, som har undret mig meget, er, at Tibetaneren flere steder siger, at jordens indre konge, Sanat Kumara, set fra et perspektiv er den planetare logos, men at den planetare logos set fra et andet perspektiv er en form for symbiose mellem Sanat Kumara og jordens levende ånd.

Det har altid virket lidt dunkelt på mig, indtil jeg stødte på Amerikaneren J.J. Deweys bog "De Evige ord" i serien "Den u dødelige". Heri fortæller han om hans indsigter ind i den kosmiske evolution. Deweys værk er specielt på den måde, at han med vilje undlader at anføre, om der er tale om fiktion eller faktion. Han fortæller i fiktionsform om en række åndelige oplevelser, mens han lader det skinne igennem, at der er tale om virkelige hændelser, og overlader det til læseren selv at vurdere, hvad der er hvad. Hans beskrivelser af mikrokosmos og atomernes indre liv ligger så tæt op ad mine egne konklusioner, at jeg er tilbøjelig til at tro, at hans indsigter er autentiske og fortjener opmærksomhed og eftertanke.

En af de interessante tanker, han præsenterer, er, at kosmisk evolution altid sker som en *symbiose* mellem et væsen, som en gang har været et menneske, og så det kosmiske væsen, der latent bebod den kosmiske form (planet, stjerne eller konstellation). Dewey beskriver det således at det væsen som har været menneske hjælper det kosmiske væsen i sin udvikling og opvågningen, og at når det kosmiske væsen så vågner op, tager den det menneskelige væsen med på sine frakkeskorter. Dette passer fint med, at Tibetaneren skriver, hvordan der findes en evolution, hvor en mester kan vælge at blive en planetologos og siden en sollogos, men at det er relativt få mestre der vælger denne vej. Helt indlysende er der relativt få planeter i forhold til menneskelige sjæle, så der er ikke brug for så mange af denne type kosmiske mennesker. Det siges også at være en exceptionelt vanskelig vej.

Set i relation til jordens udvikling er analogien, at Sanat Kumara (der principielt er androgyn men alligevel mest fremstillet som maskulin) indgår i en form for symbiose med et hovedsageligt feminint kosmisk væsen, vi kan kalde Gaia, som repræsenterer jordens latente bevidsthed. Sanat Kumara kom ifølge Tibetaneren til jorden fra Venus for 18 mio. år siden med 49 flammeherrer. Siden har han på forskellig vis stimuleret jordens og menneskehedens udvikling og jeg oplever at den krise vi står i netop nu er kulminationen af dette lange arbejde.

En af grundene hertil er at jeg i mine indre processer, gentagne gange har mødt billeder af et helt blegt feminint væsen, der er lige ved at vågne fra en dødlignende søvn. Det kan selvfølgelig tolkes rent personligt, men

oplevelsernes art og kontekst leder mig til at tro, at det også afspejler en kollektiv proces. En sådan oplevelse var følgende;

Jeg ser et kæmpe hvidt ansigt. Det er en meget smuk kvinde der ligger i et stort cirkulært bassin, måske 3-4 m i diameter. Rundt om står tolv kappeklædte gralsriddere og vogter over hende. De chanter eller toner for hende. Kvinden er helt stille, nærmest dødlignende. Pludselig er der en næsten umærkelig bevægelse ved det højre øje. Der går et telepatiske sus igennem gruppen af vogtere, der omgiver hende. »Hun er ved at vågne« siger stemmen.

En måde at tolke dette på er at se kvinden som symbol for planetens iboende bevidsthed, der er ved at vågne. Som jeg ser det har Sanat Kumaras og Hierarkiets arbejde gennem årtusinderne været et forsøg på at vække menneskeheden selvbevidsthed. At vække verdensdisciplin i dens formaspekt. Denne opvågning er en opvågning i stoffet (det arketyperiske feminine) og det er en opvågning til at favne moder jord som et aspekt af et større hele (den planetariske logos) i en erkendelse af at Faderen og Moderen i dette perspektiv er ét. I det vi forsøger at strække vores forestillingsevne til at favne jordens evolution fra et perspektiv, som ikke er optaget af det enkelte menneskes eller nations udvikling, men derimod jorden som helhed, med alle dens riger, så kan vi få et glimt af det perspektiv, som jeg tror Sanat Kumara har på jordens evolution.

Deweys kosmologi

Ovenstående er en af grundende til at Deweys billede af den kosmiske evolution giver stor mening for mig. I hans billede er universet én stor evolution. I evigheden findes et billede af hele evolutionen under ét, men i tid og rum folder den sig ud i stadier. Det er tale to vidt forskellige perspektiver. I rum-tids perspektivet er evolutionen nået til et bestemt sted. Jo længere evolutionen skrider frem, jo større kosmisk koordination vil vi se, indtil måske en dag hele universet er én stor koordineret organisme på det fysiske plan. I evighedsperspektivet er slutfacit kendt, men præcist hvordan universet ankommer til dette facit er et åbent spørgsmål. Det svarer til en kunstner der har en idé til et kunstværk, men først igennem den skabende proces bliver idéens fulde rækkevidde tydelig.

Dewey skriver endvidere at kosmiske væsner har en symbolsk alder, hvormed vi kan anslå deres relative udviklingstrin i forhold til deres egen evolution. Den grundlæggende idé er, at jo større et væsen er, jo kortere er det relativt set i sin evolution. Det skal forstås sådan at i lineær tid tager

store livs evolution længere end mindre livs, mens de i symbolsk tid tager lige lang tid.

For at et menneske kan træde frem og antage en form, kræver det, at atomer og cellevæsnere allerede er tilstrækkeligt udviklede til at kunne respondere på det større livs (menneskets) hensigt. Ellers kunne menneskelegemet ikke udvikle sig. På lignende vis har planetlogos og sollogos brug for at de mindre liv i relation til dem (f.eks. mennesket) udvikler en sensitivitet og responsivitet i forhold til indtryk fra højere planer førend at de kosmiske væsner kan antage en fysisk form. Det er nødvendigt fordi mennesket er en del af denne form, ligesom celler og atomer er en del af menneskets form.

Rent spekulativt kan man måske sige at hvis en hellig (færdigudviklet) planetlogos symbolsk set er 42 år, er en uhellig planet som Jorden måske blot 15 år. Vores sollogos er måske 25 år, det større væsen bestående af syv sole er måske 15 år, DOHIKS² måske 10 år og det superkosmiske væsen som er selve rummet³ er måske blot 3 år gammel – symbolsk set. Reelt er rummet jo 15 mia. år gammelt. I denne forståelse er det superkosmiske væsen blot ved at opnå den mest rudimentære form for selvbevidsthed og er slet ikke i stand til bevidst at koordinere de forskellige dele af sit væsen.

I denne analog kunne man måske sige, at jorden symbolsk er i puberteten og står overfor at træde ind i de voksnes række og tage ansvar. Denne proces udspringer sig i menneskeheden på mange planer og symbolsk ved, at menneskeheden bliver stillet overfor en altomfattende krise. Spørgsmålet er så, om menneskeheden kan klare den. At klare krisen vil være at udvikle en koordineret global bevidsthed således at menneskeheden, som en enhed, tager ansvar for krisen. Dette er analogt til, at det unge menneske erkender, at det selv er ansvarligt for sit liv, og at det ikke kan skyde sit ansvar over på nogen andre. Det unge menneske vælger at tage ansvar, vælger en retning og tager ansvar for sit valg.

² Som tidligere nævnt er DOHIKS det største kosmiske væsen som Tibeteneren omtaler, på nær selve rummet (se nedenfor). Måske grunden er at DOHIKS repræsenterer det største kosmiske væsen der på dette tidspunkt i universets evolution har opnået selvbevidsthed. Måske den kosmiske evolution med tiden vil lede til at væsner der består af syv sådanne kosmiske centre vil begynde at udvise en koordineret og intelligent evolution.

³ Tibeteneren forklarer hvordan selve rummet er et kosmisk væsen. Dette væsen som jo fylder hele vores univers må antages at være det største væsen i vort univers.

Atomernes udviklingsvej

Et andet interessant perspektiv, som Dewey præsenterer, er en forståelse af atomernes evolution som flugter vældig godt med de konklusioner, jeg selv er kommet frem til ad anden vej. I mit eget arbejde er jeg nået til den konklusion, at tid og rum opstår som fænomen ved at elementarpartiklerne svinger ind og ud af eksistens. I deres "ude af eksistens" tilstand (pralaya) går de ind i, hvad der i menneskeverden svarer til en søvntilstand, men de er vågne i den åndelige verden. Herfra træffes så et valg, som præger deres næste manifestation i tid og rum. En sådan cyklus kan betegnes som en erfaringsrunde og det valg, der ligger bag, er det, som manifesterer sig, i det fænomen vi i fysikken kender som et kvantespring.

Dewey beskriver det samme fænomen, men går videre ind i at beskrive hvordan kvarkerne i atomernes kerne på lignende vis svinger ind og ud af manifestation, men med en anden rytme. Denne ændrede rytme er iflg. Dewey grunden til, at kvarker optræder med elementarladninger, som er 1/3 eller 2/3 af elektronens elementarladning.

I elektronernes verden kan en sådan svingning lignedes med en menneskelig dag. Idet Tibeteneren anfører at menneskeevolutionen varer ca. 2 mio. år og et år har 365 dage, så svarer dette rundt regnet til 1 mia. svingninger ind af ud af de åndelige riger (søvn/vågen perioder). Atomernes livscyklus foregår på en helt anden tidsskala, som måles i mia. Hertz eller svingninger pr. sekund. Det vil altså sige, at et atom på blot ét sekund går igennem omtrent lige så mange erfaringsrunder, som et menneske går igennem på 2 mio. år.

Deweys revolutionerende postulat er, at de atomer, som udgør universets stofflige fundament, færdiggjorde deres evolution i løbet af universets allerførste sekunder. Herefter har de eksisteret i en tilstand af relativ perfektion i samklang med skaberen. I praksis er deres reaktioner på stimuli gået ned under bevidsthedens tærskel. Atomernes respons er derfor automatisk på samme måde, som et menneskes hjerteslag er automatisk.

Dette perspektiv ind i atomernes udviklingsvej giver god mening, når vi sammenligner det med big-bang teorien om, hvordan det skete en kolossal udvikling i universets første sekunder og minutter. I denne periode skete der ifølge den ortodokse videnskab det, man betegner som en inflation. I løbet af blot et mikrosekund (1/1000 sek.) udvidede universet sig fra ingenting til ca. 100 mia. km størrelse, og efter 1 sekund var universet ca. 1000 lysår stort (1000 bio. km). Denne udvidelse skete således med en hastighed, der var tusind gange lysets hastighed, hvilket i parentes bemærket er en umulighed i henhold til relativitetsteorien.

I starten var universet én stor plasmasuppe, hvorefter universet langsomt kølede ned og udvidelsesraten blev langt mindre. Det første sekund var

kvarkernes æra. Kvarkerne er de elementarpartikler, der udgør atomernes kerne. Efter det første sekund ændredes universets udvidelsesrate, og derefter udvidede universet sig med en hastighed, der svarer til lysets hastighed. Et oplagt spørgsmål er, *hvorfor udviste universet denne inflationsfase, og hvorfor kunne protopartiklerne i det første sekund bevæge sig hurtigere end lysets hastighed?*

Den aktuelle model har et muligt svar herpå: Grunden til inflationsfasen kunne være, at kvarkerne endnu ikke var færdigudviklede. Målet for kvarkernes evolution var formodentligt at skabe en fysisk mekanisme, som kunne tjene som vehikel i tid og rum for at et større liv kunne manifestere sig – nemlig atomet. Målet var *objektivitet*. For at opnå denne objektivitet, var det nødvendigt, at den enkelte kvark respekterede relativitetsprincippet. Hvis en kvark ikke respekterede dette princip, brød den veldefinerede relativistiske rumtid sammen. Inflationsfasen kan derfor blot forstås, som den tid det tog størsteparten af kvarkerne at lære at respondere korrekt på indflydelserne fra det superkosmiske væsen som er selve rummet. Da kvarkerne lærte dette, fremkom den relativistiske rumtid som en *virkning* af, at kvarkernes evolution var tilendebragt. Efter ca. 300.000 år begyndte så stoffets æra, hvor universet blev så koldt at de første grundstoffer kunne dannes.

En ny forståelse af astrologiens oprindelse

Et sidste element, som har haft stor betydning for mig, i relations til kosmologien, var, da det lykkedes mig meningsfuldt at knytte astrologien og zodiakken sammen med de forståelser omkring den kosmiske evolution, jeg er nået frem til. En vigtig nøgle kom fra Alice Bailey, hvor jeg opdagede en passage, hvor Tibeteneren forklarer, hvordan astrologiens zodiak er for "Den Om Hvem Intet Kan Siges", hvad den egoiske lotus er for mennesket.

Tibeteneren siger;

Zodiakkens hjul er i sig selv essentielt set et kosmisk center; Det er en tolvbladet lotus, men en tolvbladet lotus inde i den tusindbladede lotus af det ukendte kosmiske væsen, den som jeg tidligere har refereret til, som DEN OM HVEM INTET KAN SIGES.

Signifikansen heraf er, at den egoiske lotus, som kan betragtes som sjælens sæde i det menneskelige energilegame, netop er en tolvbladet lotus inde i en tusindbladet lotus. Den egoiske lotus befinder sig, ifølge teosofien, i kronechakraet og består af en juvel omgivet af fire kranse af hver tre blade, hvilket giver i alt tolv kronblade i lotusen. Hos den uudviklede sjæl

er lotusen blot en knop. Hos den fuldt udviklede mester er lotusen helt udfoldet og juvelen i lotusens center er åbenbaret. Lotusen er blevet til et firedimensionelt energifænomen af exceptionel skønhed. Hvert af de tolv blade i lotusen er kanal for en bestemt energi og er knyttet til bestemte organer i kroppen såvel som et tegn i zodiakken.

Grunden til, at dette gav så stor mening for mig, var, at hvis der virkelig findes et kosmisk væsen, som er vort ophav, så er det meningsfuldt, at dette væsens indre struktur er afspejlet i menneskets indre struktur. Idet vi betragter stjerner som kosmiske væsner, der gradvist udvikler sig, så er det naturligt at forestille sig at de, lige som mennesker, indgår i grupperelationer og samarbejder for gensidigt at fremme hinandens evolution.

Et menneskes uddannelse kan f.eks. betragtes som en rytmisk påvirkning af forskellige indflydelser. Helt konkret så er et typisk skoleskema organiseret i forskellige fag, og dette skema gentages hver uge i mange år. År for år ændres og udvides indholdet i fagene, efterhånden som elevernes evne til at absorbere mere avanceret viden øges samtidig med at fagene spiller sammen og skaber en afrundet personlighed, som ikke blot har kundskab i en enkelt retning, men besidder en almen dannelse.

Med udgangspunkt i den skitserede model kan vi betragte zodiakken på samme måde. Hvis vi forestiller os "Den Om Hvem Intet Kan Siges" som et kosmisk væsen bestående af 49 sole, der ønsker at accelerere evolutionen hos de sole, planeter og menneskelige atomer, som udgør dens manifestationslegeme, er det naturligt for dette væsen at skabe en rytmisk påvirkning af energier for derigennem at stimulere deres evolution. Denne rytmiske påvirkning kan ses som en slags kosmisk skoleskema. Den rytmiske påvirkning kan i praksis manifesteres ved, at det kosmiske menneske vælger at manifestere bestemte energier igennem bestemte stjernekonstellationer samtidig med, at disse roterer rundt om mælkevejen og andre kosmiske centre. På denne måde opstår en zodiak, hvor planeterne og de små væsner, som bebor planeterne, rytmisk udsættes for disse, fra det superkosmiske menneske kommende, påvirkninger. Påvirkningen fra zodiakken er endvidere sådan, at den måde hvorpå energierne påvirker én er forskellig afhængig af ens åndelige udviklingsniveau, som beskrevet i den esoteriske astrologi.

Den planetare hjerne

Et afgørende trin i indvielsesprocessen er erkendelsen af den begrænsning, som skal overskrides

— *Tibetaneren (Alice Bailey)*

En central præmis for dette hæfte er, at alt er liv, og at enhver manifestation og bevægelse i universet på et eller andet plan afspejler liv, der forsøger at udtrykke sig. Det gælder på atomart plan, menneskeligt plan og kosmisk plan. Hele universet er en uendelig række af liv inde i liv, der rytmisk udfolder manifestationer, åbenbarer egenskaber og afslører hensigter hos det liv, der eksisterer hinsides enhver form og enhver tid.

Tilblivelsen af selvevidsthed

Planetlogos er det liv, som har hele jorden med alle dens legemer som manifestationslegeme. Dette kosmiske liv er på nippet til at opnå fysisk selvevidsthed, og den krise, som menneskeheden står i netop nu, og som formentlig vil strække sig over flere årtier eller endog århundreder, repræsenterer denne planetare opvågningsproces. I denne model kan menneskeheden som helhed betragtes som verdensdisciplen, som netop nu er ved at opnå selverkendelse og indvielse.

For at virkelig at forstå og værdsætte, hvad der er ved at ske på jorden, kan det være nyttigt at betragte en analog – den proces ved hvilken et lille barn opnår selvevidsthed.

Når et menneske inkarnerer i en ny krop, sker den første tilknytning mellem sjæl og foster efter sigende ca. tre måneder inde i graviditeten. Derefter sker en gradvist stigende tilknytning og integration frem til syvårsalderen, hvor man siger at sjælen er fuldt inkarneret. I disse syv første leveår udvikler barnets motorik og selvforståelse sig gradvist og sjælen skaber sig derigennem et velfungerende manifestationslegeme.

Hvis der går noget galt, enten med fysikken eller neurologien (hjernen) således at manifestationslegemet er defekt i en eller anden grad, så udvikler barnet ikke sin naturlige individualitet. Barnets udvikling af individualitet afhænger således af dets manifestationslegemes mulighed for at give barnet de nødvendige objektive erfaringer, der skal til at danne den subjektive individualitet.

Hvis man kigger neurologisk på det, som sker i den lille barnehjerne, så vil man observere denne individualiseringsproces som en lang række små

skridt af *ydre* beherskelse af verden, ledsaget af en *indre* erkendelser og en stigende *selvbevidsthed*.

Hvis vi kigger på, hvad der sker i hjernen i forbindelse med disse små gennembrud i kompetence og selvbevidsthed, så vil man observere, at hjernen i forbindelse med disse gennembrud opnår et nyt niveau af koordineret hjernecelleaktivitet.

Man kan skematisk beskrive processen som følger:

- Ydre udfordringer koblet med en indre trang til at udforske og beherske verden leder til, at barnet anstrænger sig for at beherske et eller andet aspekt af sit univers (f.eks. lære at gå).
- Denne anstrengelse skaber et pres fra sindet ind i hjernebevidstheden, som leder til dannelse af neurologiske baner og en stimulering af forskellige dele af hjernen.
- Det giver gradvist en bedre kontrol over de enkelte delaspekter involveret (balance, muskelkontrol, koordination og evnen til både at bevæge sig og være opmærksom på omgivelserne på en og samme tid).
- Denne kontrol er resultatet af at de små cellevæsner, som udgør hjernen, opnår en stigende sensitivitet overfor sindets impressioner. I deres evolution går de igennem noget, der er ækvivalent med en indvielsesproces.
- De første fاملende skridt bliver efterhånden til en flydende og behersket bevægelse, og med tiden glider hele færdigheden ned under bevidsthedens tærskel og bliver til en automatiseret funktion.
- Hvis man kunne observere hjernens fysiske forbindelser før og efter en sådan læreproces, ville man helt givet kunne se, hvordan den viljesmæssige anstrengelse hos barnet har resulteret i dannelsen af nye neurologiske netværk i hjernen.
- Når netværkene først er dannet, vil den konstante brug heraf vedligeholde dem således at de til enhver tid er til rådighed.

Pointen i denne gennemgang er følgende:

- Den motiverende kraft er ønsket om at kunne gå, samt viljen til at træne, som til sidst tvinger hjernebevidstheden til at skabe de nødvendige ændringer, der tillader bevidstheden at beherske sin form. Det sker ved at skabe et bevidstheds-pres på de individuelle hjerneceller, som de til sidst responderer på. Dette indre pres er i

celleverdenen analogt til et menneske, der søger efter sit formål og til sidst erkender, hvordan det formål er at tjene et større livs hensigt.

- Beherskelsen af formen går parallelt med specifikke ændringer i hjernebarken.
- Beherskelsen af formen afstedkommer en vigtig ændring i barnets bevidsthed. Fordi barnet nu kan bevæge sig langt mere frit, så påvirker det dens selvbillede, selvforståelse samt mulighederne for at udforske sit univers.

Det ovenstående eksempel er væsentligt fordi menneskeheden bogstaveligt talt udgør planetlogos hjerne, og at det enkelte menneske derfor er at ligne med en celle i denne hjerne. Det skal ikke forstås som en metafor men som en bogstavelig sandhed, set fra planetlogos' perspektiv.

Forudsætningen, for at barnet kan opnå selvbevidsthed, er, at en kritisk masse af hjerneceller understøtter de fysiske funktioner, som *udtrykker* selvbevidsthed. Form og bevidsthed er yderside og inderside på ét sammenhængende system.

Hvis et menneske, som er individuelt og velfungerende, får frataget sin mobilitet, f.eks. ved at miste førligheden, så vil dette påvirke selvbevidstheden. Nu kan det ikke længere gøre sig de erfaringer som en fuld førlighed muliggør. Nye erfaringer er forudsætningen for nye erkendelser, og evolutionen i de udadrettede aspekter af bevidstheden vil derfor stoppe og måske endda atrofieri. Omvendt vil en sådan oplevelse selvfølgelig tvinge personen indad og give andre erfaringer, som også kan være værdifulde. Pointen er, at tilstanden i manifestationslegemet er afgørende for de livserfaringer, der kan opnås og dermed den evolution, som erfaringerne afstedkommer.

Hvis vi betragter en menneske som bestående af ånd, sjæl og krop, så kan vi se et menneskes udvikling som en kombination af:

- Kroppen der udgør et manifestationslegeme og muliggør en personlig erfaringsdannelse som beriger sjælen med indtryk og viden om sig selv og verden;
- En gradvist stigende manifestation af sjælsenergi i mennesket, efterhånden som mennesket opnår koordination mellem de forskellige legemer (fysisk, astral, mentalt og kausalt).

Der er således en dobbelt evolutionsproces, som finder sted. Erfaringer fra personlighed til sjæl og åndelige emanationer fra sjæl til personlighed – i det omfang personligheden er sensitiv herfor.

Det sidste er meget væsentligt, fordi personlighedens selvoptagethed og manglende sensitivitet overfor sjælsindtryk udgør den største barriere for sjælsbevidsthed.

Idet vi forstår planetlogos som summen eller syntesen af alle jordens riger (både de fysiske og ikke fysiske) så ser vi en analog struktur.

- De fysiske riger (mineral-, plante-, dyre- og menneskerigerne) udgør et manifestationslegeme, som muliggør en konkret erfaringsdannelse, og beriger planetlogos sjælsaspekt med erfaringer og viden om sig selv.
- Der sker en gradvist stigende manifestation af kosmisk sjæleenergi efterhånden som planetlogos opnår koordination mellem sine forskellige legemer.

Op her kommer mennesket ind. For hvori består planetlogos vanskelighed i at opnå koordination mellem sine legemer? Lad os her kort vende tilbage til konklusionen i "Frihedens Rige":

Mennesket centrale vanskelighed består i at det tror på ting som ikke er virkelige. Mennesket tror det er adskilt fra gud og pga. denne tro opstår der en oplevelse af adskilthed som ikke er reel. Grundet denne adskilthed forsøger mennesket at beskytte sig imod farer der ikke er der og forfølger mål som set fra et højere perspektiv er meningsløse eller endog selvdestruktive.

Vi ser altså at:

- Det individuelle menneskes vanskelighed ligger i sindet. Vanskeligheden er et misbrug af den frie vilje der manifesterer sig som blændværk, vrangforestillinger og destruktive valg.
- Det kosmiske menneskes vanskelighed ligger også i sindet (som er det kollektive menneskelige sind) og manifesterer sig ligeledes som misbrug af den frie vilje og de destruktive valg, som vi som menneskehed kollektivt set træffer.

Analogien er perfekt.

Når man som individuelt menneske får øje på sin individuelle vanskelighed i relation til sit eget sind, så opdager man samtidig, at løsningen ikke er så let. At ændre på de grundlæggende strukturer, som er i sindet, er ikke noget, man bare gør. Det forudsætter et terapeutisk arbejde og en åndelig udviklingsproces, som favner alle de emotionelle årsager til de fejlagtige forestillinger, og som gennem klar tænkning opløser slør og

misforståelser. For et enkelt menneske er dette en langvarig og vanskelig terapeutisk proces. For et kosmisk menneske er vanskeligheden tilsvarende større.

Behovet for samfundshealing

Idet vi forstår, at mennesket helt bogstaveligt talt er en celle i det kosmiske menneskes hjerne, der forvalter den frie viljes magt, så bliver den indlysende konklusion at udfordringen ligger i;

- At fostre en kultur baseret på vilje til sandhed og klar tænkning, som langsomt kan eliminere fejlagtig tænkning med udgangspunkt i uddannelse og ytringsfrihed. Elimineringen af uklar tænkning må ikke blive et meningstyranteri, hvilket det, givet menneskeheden historie, nemt kunne blive.
- Af fostre en kultur, som kan rumme de følelsesmæssige vanskeligheder, mennesker har, for derigennem at facilitere healing individuelt og kollektivt;
- At fostre en forståelse for det kosmiske menneskes hensigt, så individer og grupper begynder at samarbejde med denne hensigt. Da kan menneskeheden, ligesom barnet der forsøger at lære at gå, med en klar forståelse af den kosmiske hensigt systematisk begynde at opbygge de strukturer og træne de færdigheder, det kræver at virkeliggøre denne.

Som opsummering kan man sige at dette perspektiv kalder på;

- Udvikling af abstrakt intelligens og klar forståelse for åndelige sammenhænge.
- Udvikling af rummelighed, favnene kærlighed og tolerance.
- Udvikling af en synteseskabende bevidsthed, som rummer både den lysende klare intelligens, den favnende ubetingede kærlighed og den diamantagtige enhedsbevidsthed, som er viljens fremtrædende kvalitet.

Mit indtryk er, at planeten jorden står overfor et afgørende punkt i dens evolution. Planeten er på randen til at opnå selvbevidsthed. Denne selvbevidsthed vil indtræde, når dens hjerne, der er menneskeheden, opnår så stor selvkontrol og koordination, at menneskeheden evner at erkende sin guddommelige oprindelse som et faktum og handle derefter.

Når det sker, vil gruppeliv, gruppekærlighed og gruppebevidsthed blive idealet for menneskeheds pionerer og ledere. At fremme syntese, frem for kompromis, i alle livets forhold vil blive en grundlæggende arbejdsmetode, hvis værdi vil blive anerkendt.

For at planetlogos kan opnå selvbevidsthed på det fysiske plan, må menneskeheden give slip på de separatistiske forestillinger, som i årtusinder har drevet mennesker til vold, overgreb og misbrug af deres åndelige skaberkræfter. Når dette sker, vil menneskeheden erkende at broderskabets lov er et faktum, og at den eneste meningsfulde fortolkning af det, vi videnskabeligt set ved om universet, er, at alt liv er ét. Videnskaben vil reorientere sig og bruge sin samlede viden og kompetence til at heale menneskeheden. Forsøget på at forstå materien vil blive erstattet af et forsøg på at forstå den helhed, der udgøres af subjekt og objekt, det indre og det ydre i erkendelsen af, at de to ikke kan adskilles.

Den apostolske Gralskirke

Livet er kærlighed – nyd den!

Livet er en udfordring – mød den!

Livet er et spil – spil det!

Livet er en illusion – erkend det!

— Sai Baba

Arbejdet med Bjergager Solby har, set i bakspejlet, været et led i at heale gamle sår i min psyke ved at gennemtrænge slør og blændværk. Men målet har også været at bane vej for at en ny syntese i menneskers tænkning og manifestere et helligt rum, hvor det guddommelige og menneskelige kan mødes. Dette hellige rum er forbundet med en oplevelse jeg havde første gang jeg så Bjergager. Den nat drømte jeg nemlig følgende:

Jeg står på Bjergager i en hvid kåbe med et gyldent kors på og er ved at give nadver med helligt vand. Bag mig rejser der sig en væg med et billede af den opstandne Kristus. Kristus er korset. Han er afbilledet stående med hænderne ud til siden som et brændende kors med ild ud af hænder og hoved. Der udgår et mægtigt lys fra ham. Jeg står i "Den Apostolske Gralskirke", og over den opstandne Kristus står der; "Jeg er verdens lys."

Oplevelsen antydede at en del af visionen bag Bjergager er at skabe fundamentet for en ny kirke – den apostolske gralskirke. Men for mig en kirke er ikke en fysisk bygning. En kirke er for mig et hus af lys. Det er et rum, hvor det hellige liv lever. Et rum, hvor man kan fornemme den ophøjede strålende kvalitet af livets mysterium – det uudsigelige ufattelige noget, som ligger bag skabelsen. Kernen i mit åndelige engagement er at skabe et sådant rum, hvor livets egentlige hellighed, vidde og storhed kan mærkes og hvor fornøft, følelse og hensigt forenes i en ordløs syntese. Et rum hvor livets storhed kan mærkes og hvor tanke, følelse og handling flugter i enkelhed, integritet, og hvor inderligheden i gudsforholdet praktiseres med lige dele humor og alvor. Målet med dette rum er at give næring til det åndelige liv, som ingen grænser har, og som alligevel er uhyre praktisk og nærværende i forhold til det, som ligger lige foran én på livets vej.

I arbejdet med at skabe et sådant helligt rum har jeg måtte til bunds i alt, hvad det stod imellem mig og denne vibration af uendeligt nærvær. At

rumme denne vibration nødvendigjorde at komme til bunds i både tanker, følelser og formål, og overraskende nok har det især været healingen af mine *personlige* følelser, som har været i centrum i forbindelse med manifestationen af dette hæfte. Årsagen lå i mine oplevelser som kathar. Erfaringerne i dette liv medførte at jeg udviklede en stor modvilje imod de *personlige* følelser fordi de personlige følelser havde snydt mig og fået mig til at forlade mit åndelige ståsted.

Da jeg går ind i en healing af dette oplever jeg flg.:

Jeg prøver at favne de personlige følelser. Følelsen af væmmelse breder sig i min krop. Ad de rædselsfulde følelser. Jeg fyldes af lysten til at brække mig. Jeg kommer i kontakt med beslutningen om at afvise de personlige følelser for at komme blændværket til livs. Jeg fyldes af en stor ensomhed. Der er få mennesker, der deler mit perspektiv, og det gør mig alene.

Så mærker jeg en irritation. De fucking uregerlige og forbandende følelser. Jeg ser dem som et hav af følelser. Jeg hader dem. Der er ikke hoved eller hale på dem. De er kaotiske. Jeg søger at rumme dette kaos. Jeg bliver kaos. Jeg har ingen kontrol.

Nu bliver jeg bange og fyldt af skam. Bange for at nogen skal se mig. Jeg er bange for at nogen skal opdage, hvor rædselsfuld jeg er, fordi jeg tænker eller føler rædselsfulde tanker. Pludselig mærker jeg, hvor ulækker, jeg føler mig. Det er som at svømme rundt i en modding. Jeg oplever, at selve den substans, jeg er lavet af er uren. Mine lyseslegemer er fyldt med små sorte piller af skidt. Ad. Men det ikke er mig, der er uren. Det er den substans, jeg er lavet af.

Jeg favner, at det ikke er mig, men den substans mine legemer er lavet af, som er uren. Jeg føler kontakten med jordens indre liv. Min følelse af ulækkerhed er et ekko af det kosmiske menneskes frustration over sig selv. Jeg oplever at støde urenhederne ud af mit legeme. Nu er de udenfor, og der er rent inden i. Men jeg er omgivet af skidt. Der ligger en længsel efter at rense mit legeme. Jeg mærker et engagement i at hjælpe planeten med at rydde op i dette skidt. Skidtet er alle vrangforestillingerne, hadet og dets virkninger.

Nu kommer en medfølelse med det kosmiske menneske og en fred ind i mine legemer. Jeg mærker, hvordan mit følelseslegeme bliver større. Jeg strækker mig ind i planetlogos perspektiv. Det er dejligt. Jeg bliver større og større. Det er også hårdt, men det er en lægende smerte. Der er fred. Det er, som om jeg bliver hele planetens følelseslegeme. Det er en dejlig fornemmelse af vidde. De personlige følelser bliver nu til små ubetydelige krusninger på havets overflade.

Denne oplevelse skabte en opmærksomhed i mig omkring hvor dybt denne problemstilling stak og var begyndelsen på et arbejde med at stifte fred med mine personlige følelser. Men inden jeg kom til bunds i denne problematik skulle jeg tilbage til katharlivet endnu en gang. Følgende udså sig kort efter, da jeg gik tilbage og forsøgte at heale de gamle sår ved at tilgive mig selv, for det jeg gjorde den gang.

Idet jeg kontakter oplevelsen fra den gang af at ofre mine åndelige idealer, er den første fornemmelse at det kan man ikke tilgives for. Ved ikke at stå fast forrådte jeg alle de, som troede på mig. Det er en ubærlig smerte. Sorgen ved det, som blev tabt, er for intens. Jeg prøver at se mig selv udefra. Hvis det var en anden person, der havde været igennem dette, så ville jeg ikke have svært ved at tilgive det. Jeg giver mig selv lov til at modtage tilgivelsen. Det var en fejl, og fejl kan tilgives.

Idet jeg ser det som en fejl, spørger jeg "hvorfor begik jeg denne fejl?" Pludselig ser jeg årsagen. Årsagen var, at jeg levede i en dualistisk kultur. Vi (katharerne) så universet som en kamp mellem lys og mørke. Dybt i mit hjerte vidste jeg, at det var forkert at gå i krig. Men mit sind sagde mig at universet er en slagmark mellem det gode og det onde. Mine personlige følelser sagde, at det var mit ansvar at beskytte mine nære. Det var to imod en. To stemmer sagde "gå i krig". En stemme sagde "lad være". Jeg kunne ikke rationalisere, hvorfor hjertet havde ret. Jeg havde ikke evnen at se den non-duale virkelighed så klart, at jeg vidste HVORFOR, det var forkert at gå i krig. Mit upersonlige hjerte kunne ikke overbevise mit sind om det forkerte i det. Derfor lavede jeg denne fejl.

Jeg ser pludselig årsagen bag mit årelange engagement i at forstå fysikken og virkelighedens fundament. Mine teorier og abstrakte tanker. Det har alt sammen handlet om at sikre mig imod at lave den samme fejl igen. Nu kan jeg forklare, hvorfor vold absolut set er en blindgyde. Nu er mit dybe indre hjerte og mit sind på samme side. Hvis mine personlige følelser forsøger at lokke mig på at afveje, er det også to mod én nu. Men nu er mine personlige følelser i undertal. I al denne tid har jeg ubevidst troet, at grunden til, at jeg fejlede, var, at jeg var for svag, manglede mod, karakterstyrke eller kærlighed. Men det jeg manglede var visdom. Jeg manglede abstrakt indsigt i virkelighedens natur. Den abstrakte indsigt, jeg har fået i virkelighedens natur, er ikke bare vigtig, den er

altafgørende. For den abstrakte indsigt er døren til Visdommens Rige.

Med disse forståelser kunne den indre fred begynde at sænke sig ind i mine personlige følelser og dermed i arbejdet med at bygge en bro mellem denne verden af det konkrete og personlige og så den højere verden af formløv væren.

Genopstandelsesmysteriet

Den grundimpuls, der ligger bag den apostolske gralskirke, er den opstandne Kristus, symboliseret ved billedet af den opstande Jesus med lys strålende ud af hænder og fødder.

I de sidste tusind år har den kristne kirke været delt i en Vestkirke og en Østkirke. Vestkirken (romerkirken) har traditionelt identificeret sig med den korsfæstede Jesus, og dermed lagt vægt på skyld, synd og lidelse. Østkirken (den Græsk-russisk ortodokse kirke) har i højere grad identificeret sig med den forklarede Jesus (Jesus på Bjerget) hvilket har givet Østkirken en større rummelighed overfor det mystiske aspekt. Men i både Øst- og Vestkirken har genopstandelses-aspektet været omgivet af megen mystik, forvirring og misforståelse. For, som det siges i et af de gnostiske evangelier fra det første århundrede:

Folk, som siger, at de først skal dø og så genopstå, tager fejl. Hvis de ikke modtager genopstandelsen, mens de er i live, vil de intet modtage når de dør. (Philips Evangelium 73:1-4)

Genopstandelsen har historisk set været en oplevelse, som ikke har været inde for rækkevidde af almindelige dødelige mennesker. En esoterisk tolkning af evangelierne efterlader dog én med det indtryk, at Jesus brugte genopstandelsesmetaforen i forbindelse med sin undervisning. Det, som senere er tolket som kodelige genopstandelser (kadavere vækket til live på bedste Frankenstein manér), kan meget vel i virkeligheden have været en form for gnostiske indvielsesritualer. Opstandelsen er esoterisk set en betegnelse for femte indvielse – den indvielse, hvor man bliver en mester og på afgørende vis vinder herredømmet over tid, rum og død. Men idet selv Jesus blot tog den fjerde indvielse (korsfæstelsen) i sit liv i Palæstina, er det klart at opstandelsen, som indvielsesfænomen, ikke umiddelbart er inde for rækkevidde af det gennemsnitlige søgende menneske.

Men på en lavere drejning af spiralen kan man opleve et ekko af genopstandelseskraften, når man på afgørende vis evner at konfrontere frygten for døden, sådan som Ea gjorde det i mødet med det blå punkt (side

21.) Når man evner følelsesmæssigt at rumme angsten for døden og vanviddet, så bryder man dens magt over én. Når denne magt er brudt, kan man stadig føle frygt, men når angsten for døden ikke længere lurer i baggrunden, bliver den konkrete frygt langt mindre magtfuld og dermed nemmere at håndtere. Det eksistentielle opgør med dødsangsten bringer én i kontakt med uendeligheden og tillader én at mærke gudslivet, som et konstant indre nærvær og en vished om altets favnende eksistens. Symbolsk kan det opleves som et blå punkt eller et blå felt.

Denne indre vished giver en ro, og tillid til livet, som frigør de kræfter i én, som gør det muligt at forbinde sig til årsagernes niveau og derigennem heale livet omkring én gennem en sand syntese.

Den apostolske gralskirke er et sådant rum. Det er et helligt rum, hvor det liv, som ingen form har, står i centrum for at give det hellige i livet et levende, spontant, uforudsigeligt, smukt og vibrerende udtryk. Det er et tempel for den planetariske logos og en port til Visdommens Rige...

Guddommens planer og riger

Der er ét grænseløst, uforanderligt princip, en absolut virkelighed, som går forud for al manifesteret og betinget eksistens. Den ligger uden for enhver menneskelig tankes eller beskrivelses omfang og rækkevidde. Det manifesterede univers er indeholdt i denne absolutte virkelighed og et betinget symbol på den.

— Tibetaneren (Alice Bailey)

Visdommens rige er Shambhalas rige. Det er det sted, hvor guds vilje er kendt. For at gøre sammenhængen med mine tidligere skrifter tydeligere er nedenfor angivet de riger, som jeg ser vores planet i besiddelse af med udgangspunkt i den teosofiske kosmologi. Det er et led i at skabe et tydeligere billede af de åndelige verdens realitet.

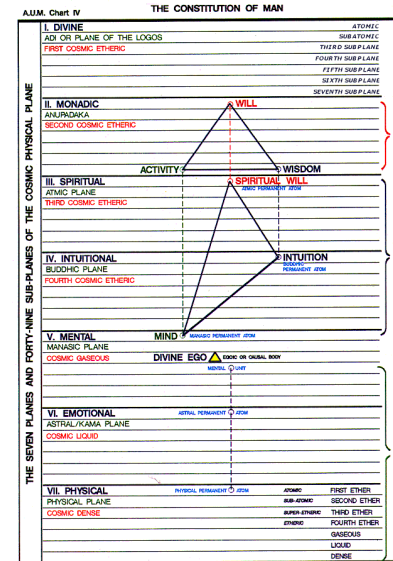
Planetlogos kan forstås som syv koncentriske livsfærer, som udgøres af det tætte fysiske plan, det emotionelle (astrale) plan hvorefter de mentale, intuitionelle, spirituelle, monadiske og logoiske planer følger. Men hvad er disse planer egentlig? Hvori består forskellen mellem planer og riger. Dette spørgsmål har voldt mig megen kval. For jeg har ikke kunne få det til at hænge sammen på en måde som virkelig gav mig mening, førend jeg fik et glimt af hvad jeg formoder må være det logoiske plan (angivet side 4).

I det følgende skitserer jeg kort mine betragtninger.

Det logoiske plan

Det logoiske plan er karakteriseret af en kosmisk bevidsthed, hvor grænserne mellem rigerne er opløst, og faktoren tid opleves som en rumlig dimension. Jeg oplever det logoiske plan som planeten med alle sine riger og som syntesen af alt, hvad der findes inden for planetens livsafgrænsning (Ring-pass-not).

Dette perspektiv ser alle riger under ét og opfatter både rigernes ydre manifestation og deres indre subjektive væsen, det vi normalt kalder engle-udeva riget, som ét. Den logoiske bevidsthed ser både fortid, nutid og fremtid under ét. Den er optaget af, hvordan forskellige evolutioner og tidsepoker spiller sammen, i processen med at realisere planetlogos hensigt. Hvori denne hensigt består kan vi kun gisne om. Min opfattelse er, at planetlogos umiddelbare hensigt er at skabe et legeme, som vil give den en objektiv mekanisme (en form) at udtrykke sig igennem (menneskeheden). Men dette mål er utvivlsomt blot et middel på vej til et langt mere omfattende kosmisk mål, om hvilket vi ingen anelse har.

Figur 1: Menneskets indre opbygning i syv planer. Modellen viser syv planer med hver syv underplaner. Det er således en holografisk model, der antyder hvordan ethvert plans kvalitet er genspejlet i de andre planer.

Det monadiske plan

Det som adskiller det logoiske plan fra det næste plan, det monadiske, er at det logoiske plan intet subjekt og objekt har.

Det monadiske plan er karakteriseret af mesterfelter med en solagtig udstrålende kvalitet, der på en gang rummer klar hensigt, gylden kærlighed og en lysende intelligens. På dette plan findes monaden som en selvbevidst enhed. Der er nu et subjekt (den monadiske bevidsthed) og et objekt (indholdt i den monadiske bevidsthed). Den monadiske bevidsthed kender

sig selv som ét med alle andre monadiske bevidstheder, men samtidig er den enkelte monade unik, idet monaden er blevet selvbevidst gennem en erfaringsdannelse i de tre nedre verdener (fysisk, astralt og mentalt). Den lange rejse har givet den individuelle monade en unik farvning, som gør den forskellig fra alle andre monader. Så selv om monaderne er helt identiske i struktur, er de forskellige i erfaring.

Det som også kendetegner den monadiske bevidsthed er en perfekt syntese mellem de tre aspekter; vilje, kærlighed og intelligens. Den monadiske bevidsthed er for mig det samme som den fuldendte mesterbevidsthed eller det fuldendte menneske. Men det er stadig et menneske og ikke et kosmisk menneske.

Det atmiske plan

Det næste plan nedefter er det atmiske plan. Atma betyder ånd, og dette er planet for den åndelige vilje. Her udtrykkes mesterfelterne i en diamantagtig altgennemtrængende enhedsvibration, som opløser alle barrierer. Dette plan er karakteriseret af syntetiske idéer præget af en så fint vibrerende kærlighed at det ikke fortjener betegnelsen en følelse. Det er en ren værenskvalitet præget af ubetinget offervilje og en fuldstændig overgivelse. Og alligevel er her en hensigt om at skabe. Denne hensigt er en erkendelse af det større livs hensigt og en ekstase over at kunne tjene og være delagtig i denne kosmiske selvudfoldelse.

Det buddhiske plan

Det buddhiske plan er den rene kærlighed-vidoms plan og her udtrykkes mesterfelterne som en favnende medfølelse kærlighedsvibration, som rummer alt liv, favner alle lidelser og elsker alle væsner. Dette plan er også sædet for de arketypiske idéer som ligger bag de abstrakte idealer, der karakteriserer det mentale plan. Det bedste billede jeg kan finde for disse planer er sfærenes musik. Store universelle klange som udtrykker kosmiske idéer i vibration og upersonlig følelse.

Dette plan udgør hjertet i Frihedens Rige og er på vores planet karakteriseret af den gyldne favnende kærlighedsvibration, vi kender som kristusvibrationen. Det buddhiske plan er der, hvor Hierarkiet i det væsentlige hører hjemme, og hvorfra de søger at præge menneskeheden udvikling og opløfte den menneskelige ånd.

Det mentale (manasiske) plan

De højere underplaner af det mentale plan er den rene fornufts sæde. De er karakteriseret af, at de skabende klange bliver til store idealer og abstrakte forståelser. Her er mesterfeltets hensigt, udtrykt i en magnetisk energi, blevet ikklædt en vibration som vækker hjertets længsel og finder udtryk i et ideal. Her ligger også den syntetiske tænkning, der er i stand til at rumme og opløse modsætninger i den abstrakte tankesinds erkendelse af de forenende principper, der ligger bag formverdenens tilsyneladende modsætninger. De tre nederste underplaner udgør det konkrete tankesind, og det midterste plan en bro mellem de højere (abstrakte) og de lavere (konkrete) mentale planer. Generelt kan underplanerne på de enkelte planer ses som et ekko af de andre planer, genspejlet i det pågældende plan.

De tre nederste verdener

De nederste 18 underplan (7 fysiske, 7 astrale og 4 mentale underplaner) udgør menneskeriget, såvel som egoets frembringelser i form af konkrete tankeformer, der belivet af begær, bliver til manifestation. Disse er velbeskrevet andre steder, hvorfor jeg vil springe let hen over dem her.

De syv riger

Ligesom der er syv store planer, ser det umiddelbart også ud til at der er syv store riger. Men der ikke en én-til-en korrespondance mellem rigerne og planerne. Planerne er strukturelle egenskaber ved bevidstheden, som udspringer af nødvendigheder ved formens natur. Rigerne er bevidsthedssfærer, som opstår som en virkning af, eller muligvis af, planernes strukturer. Sammenhængen mellem de syv riger og de syv planer kunne tænkes opdelt således;

- **Mineralriget** udgør de tre nederste planer af det fysiske plan (fast, flydende og luftformigt).
- **Planteriget** udgøres af mineralriget, det æteriske legeme (de fire øverste underplaner af det fysiske plan) samt muligvis en begyndende erkendelse af det første underplan af det astrale plan.
- **Dyreriget** udgøres af mineral- og planterigerne og de tre nederste astrale planer samt måske en begyndende bevidsthed på det nederste mentale plan hos de store dyr.
- **Menneskeriget** udgøres af dyreriget, alle de astrale planer samt de fire nederste mentale planer.

Guddommens planer og riger

- **Frihedens rige** udgøres af menneskeriget, hele det mentale og buddhiske plan samt de tre nederste atmiske planer.
- **Visdommens rige**, eller Shambhalas rige udgøres af alle 49 underplaner og er den planetare logos' fuldt udfoldede bevidsthed.
- **Engle-devariget** udgør (som helhed) de tre øverste underplaner i hvert af de store planer. Engle-deva riget må dog formodes at være underinddelt i flere bevidsthedssfærer afhængig af devaernes udviklingsgrad.

Ovenstående er en spekulativ inddeling baseret på min intuitive forståelse af rigernes holografiske karakter. Med undtagelse af engle-deva riget ser vi, at alle de øvrige riger inkluderer og transcenderer de underliggende riger og benytter dem som udtryksmiddel eller manifestationsvehikel. Engle-deva riget er specielt, idet det på hvert plan udgør det subjektive aspekt af det pågældende plan.

Det valg som skal træffes...

Med disse forståelser afrundes dette hæfte. Hensigten har været at gøre den åndelige kosmologi tydeligere og knytte en forbindelse mellem de meget abstrakte forståelser, som den åndelige lære rummer, og det meget konkrete valg menneskeheden står overfor. For kun ved at se de store linier bliver det tydeligt hvad der er på spil og hvor vigtigt det enkelte menneskes valg er.

Menneskeheden har valget mellem at tro på magtens logik eller at have tillid til broderskabets lov. Så enkelt er det. Det valg det enkelte menneske træffer afhænger i sidste instans af hvad det tror på, for hvis man accepterer de præmisser jeg har skitseret heri vil valget uundgåeligt være tilliden til broderskabets lov. Det er i så fald det eneste meningsfulde valg.

Derfor kommer valget i den større sammenhæng til at afhænge af, hvor dygtige de som erkender det kosmiske livs realitet, er til at formidle dette perspektiv og overbevise offentligheden om gyldigheden heri. For hvis offentligheden først bliver overbevist er afgørelsen allerede truffet...